

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

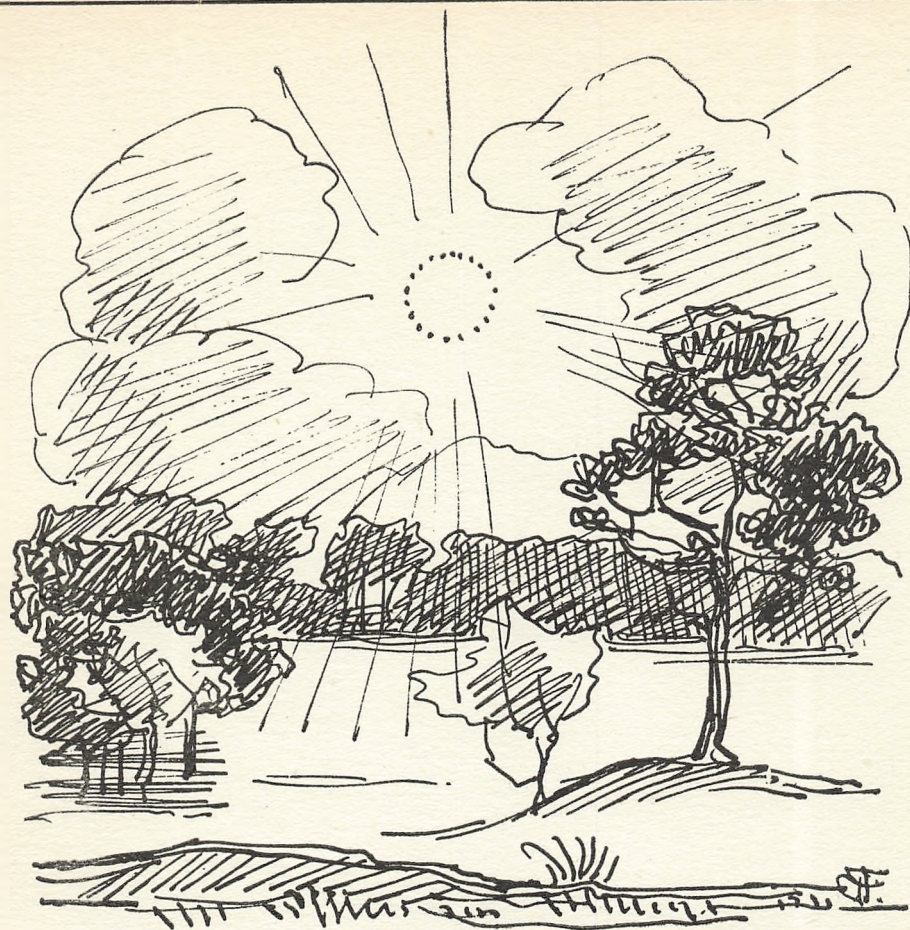
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Aarskrift

HØNG-SAMFUNDET »ERANIA«

— HØNG STUDENTERKURSUS —

1948

AARSSKRIFT
FOR
HØNG-SAMFUNDET „ERANIA“

1948

Indhold

	Side
Nordens og Danmarks Stilling i Dag ...	3
Af Forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Julen 1948	11
Af Fru <i>Ingeborg Munk</i>	
Anders Dolleris	13
Af Forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Pastor Johannes Monrad til Minde	16
Af Redaktionssekretær <i>Hans Bagge</i>	
Det bedste Klima for Almendannelse ...	18
Af Fuldmægtig, cand. polit. <i>Ivar Munk</i>	
Mindeord	23
Af <i>M.</i>	
25-års jubilarene	24
Af Adjunkt <i>Åge Fjalland</i> og Fuldmægtig <i>Ivar Munk</i>	
Ud i den vide Verden	26
Dansk Præst i Los Angeles af Pastor <i>Halvdan Knudsen</i> Arkitekt ved Spaniens Grænse af Arkitekt <i>Carsten Stengaard</i> Fra Mariehøne til færøisk Apotekermedhjælper af exam. pharm. <i>Inge Holst Pedersen</i>	
Et Aar er gaaet	32
Af Forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Fra — om — til gamle Kammerater ...	40
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Årsberetning for „Erانيا“	43
Ved Stud. art. <i>Eigil Christensen</i>	
Elevforeningen	45
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Til Medlemmerne	47
Af Redaktionssekretær <i>Hans Bagge</i>	
Medlemsliste	48
Meddelelser	

Nordens og Danmarks Stilling i Dag

KUN ALT FOR KORT TID fik vi Lov at trække Vejret lettet efter Krigens Knugen. Russiske Manøvrer ved Bornholm og Planer om Bygning af nye Beskyttelsesrum kaldte igen frem noget af Uhyggestemningen fra den onde Tid. Hvordan er Danmarks Chancer for at holde sig udenfor det optrækkende Uvejr? Eller tilsiger vor Samfølelse med det Vesteuropa, der repræsenterer vort Menneskesyn, at vi paa Forhaand skal binde os til at gaa med paa den Side? Kan overhovedet Nordens tre Kongeriger følge samme Linie denne Gang? Det er Spørgsmaal, man ikke kan frigøre sig for. Lad os derfor prøve paa at faa dem belyst noget nærmere.

Fra Storkrig til Storkrig

Det Norden, der overlevede den første Verdenskrig, havde en bestemt Følelse af, at med alle Forskelligheder stod vi dog hinanden nærmere, end vi stod alle andre Folk. Vi hørte sammen og havde ogsaa faaet samme Skæbne. Trods Modsætninger mellem Danmark og Norge (Grønland, det norske Landsmaal) og mellem Sverige og Finland (Aalandsøerne, den finsk-svenske Sprogstrid) tegnede alt foreløbig ret lyst. Den dybeste Grund hertil var den, at de to Stormagter, som Nordens Lande frygtede, Rusland og Tyskland, indtil videre var sat ud af Spillet. Østersøen var et fredeligt Farvand, Norden et fredeligt Hjørne i Europa. Folkeforbundet var endnu ikke vejet og fundet for let. Spørgsmaalet om et nærmere politisk Samarbejde i Norden var med andre Ord slet ikke aktuelt.

Efter Hitlers Magtovertagelse blev Belysningen mere og mere truende. Nu gjorde baade Tyskland og Rusland sig igen stærkt gældende. Normalt vilde Nordens Lande, som før i farlige Tider, rent umiddelbart være rykket tættere sammen. Sveriges daværende Udenrigsminister var ogsaa ivrig efter at bringe vore Forsvarsforanstaltninger paa samme Linie. Men Tyskland kom til Magten i et hurtigere Tempo end det, vi kunde omstille vor Politik i, og derfor kom vi til at staa een og een overfor Tyskland.

Som den mest udsatte var Danmark nødt til at gaa ind paa en Ikke-Angrebspagt med Hitler, efter at Stauning i Forvejen i Lund havde sagt, at Danmark ikke vilde være „Nordens Lænkehund mod Syd“.

Dette vil altsaa sige, at det dengang var Sverige, der var den ivrigste for et nordisk Samarbejde, medens Danmark holdt igen. Og Grunden dertil var, at vi allerede inden 9. April lige saa stille var gledet ind i Skyggen af Det tredie Rige. England havde i Virkeligheden saa tidligt som i 1935 ved en Flaadeoverenskomst med Tyskland erkendt dette.

Til Overflod havde Churchill i Foraaret 40 overfor danske Journalister i London antydet det. Man kan vist sige, at paa mange Omraader var det mere smaat med virkeligt nordisk Samarbejde, end man gjorde sig klart i festlige Stunder ved glade Sammenkomster.

Indre nordisk Stemningskifte

Den anden Verdenskrig og Tiden derefter har stillet Spørgsmaalet om nordisk Samarbejde paany. Nu paa Baggrund af en Række Oplevelser og Opfindelser, der kaster nyt Lys over det gamle Problem. Et virkeligt militært-diplomatisk Samarbejde er blevet vanskeligere og Nordens Stilling som Helhed farligere.

Stemmingsmæssigt har der udviklet sig visse Vanskeligheder, og selv i vor virkelighedskolde Tid maa Politikerne i saa demokratisk skoledede Lande som de nordiske tage et vist Hensyn ogsaa hertil. Det, der er sket stemningsmæssigt, er en vis Forskydning i de indrenordiske Modsætninger, hvis Hovedresultat ikke er en Styrkelse af Samfølelsen. Krigsoplevelserne har sat sig dybe Spor.

Danmark og Norge fik efter Krigens Overflytning til Norden efterhaanden samme Skæbne. Sprogstriden var endt med et Forlig. Grønland var af gode Grunde ganske uaktuelt, medens Modstandsbevægelse og Gavepakker knyttede os tæt sammen. Ogsaa mellem Sverige og Finland blev Tilknytningen meget nærmere. Ingen havde Kræfter til Sprogstrid heller der. Og af — ogsaa rent egenkærlige Grunde var Sverige yderst interesseret i, at Finland ikke blev knust. Derfor den rundhaandede Hjælp til Naboen mod Øst. Jo stærkere Finland, jo stærkere Sverige.

De gamle stemningsprægede Modsætninger i Norden træder altsaa tilbage, men — mellem Sverige og Norge er Stemningen ikke særlig blid, snarere bitter. Det er Sveriges Neutralitet, der bevirker dette. Eller snarere Sveriges Form for Neutralitet. At Sverige holdt sig udenfor, kan man maaske vanskeligt bebrejde det. Det stod jo overfor en ustandseligt sejrende Hitler, og netop Sveriges Neutralitet gjorde, at det kunde hjælpe os andre i den Maalestok, det skete. Men Bitterheden i Norge kommer af, at Sveriges Neutralitet var i betydelig Grad tyskvenlig. Sverige gjorde Tyskerne flere Indrømmelser af militær eller halvmilitær Karakter i alle de første Krigsaar, ikke mindst medens Norge endnu kæmpede med Tyskland. Var Sverige end halvvejs tvunget dertil, har ikke noksaa megen Hjælp til norske Flygtninge kunne udrydde Bitterheden Vest for Kølen. Haakon 7. har efter Krigen til Dato ikke besøgt Gustav 5., medens han har været adskillige Gange i Danmark.

Det, at Sverige ikke har gennemgaaet, hvad vi andre maatte igennem, har sat et umiskendeligt Skel mellem Sverige og os andre — mest mellem Sverige og Norge. Det er en af de Kendsgeneringer, der ogsaa maa tages med i Overvejelserne i Dag.

Forsvarets Erfaringer

Ogsaa i det rent militære ses det, hvor forskelligt Krigstiden har virket paa os. Sverige fik Tid til at opruste og var rigt nok til det. I Dag staar det med ikke mindst et meget moderne Luftvaaben og iøvrigt en veludrustet Hær. Danmark mistede hver en Stump af sin Udrustning og maa nu begynde paa helt bar Bund igen. Norge reddede no-

get af sin Flaade til England og fik uddannet nogle Flyvere, men er i omtrent samme Situation som Danmark. Dette er en Forskel, der kan gøre Sverige betænkeligt ved at knytte sig for stærkt til et Par Lande, der — trods Viljen dertil — i de første Aar ikke kan forsvare sig — endnu daarligere end i 1940.

Der er altsaa visse nye, reelle, indrenordiske Vanskeligheder stemningsmæssigt og rustningsmæssigt at overvinde ved Skabelsen af et fællesnordisk Forsvar. Men hertil kommer Krigstidens militær-tekniske Opfindelser. Ogsaa de spiller i høj Grad en Rolle ved Bedømmelsen af Stillingen. Er det overhovedet muligt i Dag for smaa Lande med Udsigt til Held at forsvare sig?

Ingen militære sagkyndige tør svare andet end, at overfor Atombomber er i Dag intet Forsvar muligt og overfor fjernstyrede Raketvaaben — hurtigere end Lyden — er det overordentligt vanskeligt at forsvare sig. Og dette opfordrer afgjort Lande med smaa Midler og ringe Udstrækning til at give op paa Forhaand. Det nytter ikke.

Men paa den anden Side har Den anden Verdenskrig ogsaa lært os, at et Land uden Forsvar, et militært Tomrum, suger andre Landes Tropper til sig. Det var det, der skete den 9. April. Endvidere har man lært, at en velorganiseret Modstandsbevægelse, naar den har Befolkningen med sig, kan skade Fjenden meget. Trods haabløse Udsigter i en regulær, aaben Kamp, samles Opmærksomheden derfor om Oprettelsen af Hjemmeværn, netop til Hjemmets Værn mod Overrumpling, men ogsaa til fortsat Modstand efter en Erobring. Man tænker sig da, at saa stor en Del af Hæren, men navnlig af Flaaden og Handelsflaaden, som overhovedet kan komme af Sted med det, skal trække sig bort til en hjælpende Stormagt og føre et saakaldt Frihedsforsvar derfra. Værdien heraf vil navnlig være den, at Folkets Tillid til sig selv og Landets Stilling blandt andre Magter vil styrkes. Man kan som Bevis for Rigtigheden af denne Tankegang blot se paa, hvor meget bedre Norge var stillet ved Slutningen af sidste Krig, end Danmark var det.

Naar Forsvarschancerne for Nordens Lande taget enkeltvis er saa smaa, som de er, er det nærliggende at spørge, om der er større Udsigt til Held, hvis Nordens tre Lande gik sammen. Hjælpekilderne vilde da være rigere, der vilde være mere Mandskab at tage af, Terrændybden at manøvrere paa vilde være større. Alligevel maa de sagkyndige svare os, at ret meget større vil Mulighederne ikke blive. Danmark og Sydsverige vil stadig være prisgivet en Angriber. Men paa den anden Side vil det af Hensyn til Forsvaret af Midtsveriges rige Landbrugs- og Industriegne være nødvendigt at forsvare de sydlige Omraader længst muligt. De er den egentlige nordiske Fæstnings uundværlige Forterræn. Og saa er det endda et Spørgsmaal, om det nordiske Kerneomraade omkring de store svenske Søer vil kunne holdes.

Den nye militær-geografiske Situation

Ligger Nordens Lande saa i Farezonen? Ja, det gør de, fordi den militær-geografiske Situation for Nordens Vedkommende har ændret sig. Før var Spændingen centraleuropæisk med Tyngdepunktet omkring Tyskland, endda væsentligst en tysk-fransk Spænding, hvis militære Udløsning ikke i første Omgang vilde komme til at berøre os.

Nu er det en russisk-amerikansk Modsætning, spændende over hele Kloden. De store

Stridigheder, der vil kunne medføre Krigens Udbrud, berører ganske vist heller ikke nu direkte Norden. Det er snarere Berlin, Balkan eller et Sted i Østen, der bliver den maa-ske kommende Krigs Arnested. Men saa snart Krigen først er brudt ud, vil tre Punkter i Norden være af en saadan Interesse for de krigsførende, at man maa frygte Nordens Inddragelse paa Grund af dem. Hertil bidrager i ikke ringe Grad, at mange af de nye Krigsopfindelser i deres Virkninger er verdensomspændende. En Raketflyver kan række over umaadelige Afstande. De tre Fareomraader i Norden er Østersøudløbene, Norges Kyst med Svalbard og den nordskandinaviske Kalot.

Fareomraade I: Østersøudløbene

I Østersøen er Rusland nu som Tyskland før blevet den altdominerende. Alligevel er der en væsentlig Forskel. Tyskland havde gennem Kielerkanalen en Udgang til Vesterhavet, vel at mærke en Udgang, som de selv heherskede. Tyskerne var i Østersøen indstillede paa Forsvar, paa at holde andre ude. Man husker deres Minespærringer i og ved de danske Farvande. Russerne derimod har ikke den Udgang, som Tyskerne havde. Men de har Interesse i at skabe sig den, er altsaa indstillede paa Angreb. Derfor venter de militære Bedømmere af Situationen (NB. det er en *militær* Bedømmelse, der undersøger, hvad der kan tænkes at ske, *hvis* en Krig bryder ud, men som slet ikke tager Stilling til, om den bryder ud) i det givne Øjeblik, at Russerne vil støde frem i Trekanten Lübeck-Hamburg-Flensborg, altsaa i Kielerkanalomraadet i videste Forstand. Saa længe der er Spænding i Europa, vil Englænderne derfor heller ikke rømme Sydslesvig, men paa den anden Side heller intet foretage sig, der vil gøre Slesvig-Holstenerne til deres Fjender.

Tillige ventes et Fremstød gennem de danske Farvande. Derfor virkede Rygterne i Paasken om russiske Krav paa Bornholm, Sprogø, Anholt og Læsø saa foruroligende. Det var kun Rygter, men U.S.A. tog dem i alt Fald saa alvorligt, at de advarede os. Dette kan igen sammenholdes med de russiske Raketyaaben, der paa taas opstillede paa Østersøkysten, rettede ind mod København og Malmø, og de gentagne russiske Overflyvninger ved Bornholm.

Danmark er saaledes det ene Farepunkt i Norden. Et russisk Pres kan i givet Tilfælde ventes baade i Farvandene og ved Landegrænsen. Faren er større end i Hitlers Tid — men Udsigten til Stormagtshjælp indtil videre ikke.

Fareomraade II: Norges Sydvestkyst og Svalbard

Det andet Farepunkt er Norges Sydvestkyst (og Svalbard helt oppe ved Polarcir-ken). Faren her har noget at gøre, dels med Ubaadskrig, dels med Luftkrigen.

Ved en Krig mellem Øst og Vest ventes det, at Rusland i første Omgang vil besætte Europa maaske kun til Rhinen, maaske lige til Pyrenæerne og Kanalen. I Krigens anden Periode, naar Fronten stivner et eller andet Sted, vil Ubaads- og Luftkrigen blive det vigtigste. Og nu fik Russerne ved Tysklands Kapitulation fat i en ny tysk Opfindelse, der gør det muligt for Undervandsbaadene at opholde sig i Ugevis under Havoverfladen. Ubaadsvaabenets Slagkraft forøges derfor umaadeligt. Men den eneste Flaadeafdeling, som Russerne er stærke i, er netop Undervandsbaadene, og den norske Sydvestkyst med

de dybe og dybtforgrenede Fjorde yder fortrinlig Ubaadsbaser. Det var dem, som Tyskerne fik fat i, og som Russerne nu gerne vil have fat i.

Russerne har imidlertid een Grund til for Besættelse af Sydvestnorge og Svalbard, en Grund, som Tyskerne ikke havde i samme Grad. Den angaar Luftkrigen. Trækker man en Linie, der viser den korteste Flyvevej mellem Østamerikas store Industriomraader og Sovjets i Sydrusland og bag Ural, gaar denne Linie over Labrador-Grønland-Island-Sydvestnorge. Men med Hensyn til Beherskelse af disse Baser er U.S.A. bedre stillet end USSR. Amerika har Labradorbaser. Det har ogsaa Baser i Grønland (og de bliver næppe rømmet). Island er rømmet, men med Mulighed for at benytte Flyvepladsen ved Reykjavik i paakommende Tilfælde. Saa fremskudte Baser har Amerika allerede sikret sig, medens Ruslands Forsøg paa at faa Foden indenfor paa Svalbard blev afvist af Norge. Amerika kan med andre Ord starte et Luftangreb paa Rusland meget nærmere ved Maalet, end Rusland er ved de amerikanske Industricentre. Og efter Angrebet har Amerikanerne kun en forholdsvis kort Flyvetid til Baser i det nære Østen, medens Russerne efter at have fløjet langt for at bombe i Østamerika skal flyve lige saa langt til for at naa Sibirien.

Man forstaar den Værdi, det vil være for Rusland baade i Ubaadskrigen og i Luftkrigen at faa Sydvestnorge og Svalbard. De ligger i Farezonen, „under Kuglebanen“, ligesom Danmark, og ligesom vi mere end overfor Tyskerne. Og Mulighederne for at forsvare disse Punkter er navnlig for Svalbards Vedkommende ikke store.

Fareomraade III: Den skandinaviske Kalot

Det tredie Farepunkt i Skandinavien er „Kalotten“: Malmlejerne i Nordsverige og den istrie norske Atlanterhavshavn i Narvik, hvorfra Malmen udskibes. Russernes Interesse for dette Omraade fremgaar, dels af det forholdsvis store Antal Tropper, der menes anbragt i de Egne, Østkarelen, der ligger paa Højde med Narvik. Dels fremgaar Interessen af en Række Bestemmelser i de to finsk-russiske Fredsslutninger i 1940 og 44, blandt andet om de Transportveje, Finnerne har maattet anlægge fra den russisk-finske Grænse pegende direkte over mod det svenske Malmomraade og Narvik.

Den militær-geografiske Situation fæstner altsaa Interessen ved de samme tre Punkter som tidligere: Danmark, Sydvestnorge (med Svalbard) og Kalotten, men Faren synes nu større end før, med øjeblikkelig Besættelse af Danmark og Svalbard og snarlig af Sydvestnorge og Kalotten i Tilfælde af Krig. Saadan ser det i hvert Tilfælde ud, naar de militære Teoretikere skal udtrykke deres Mening. Men udover de indrenordiske, de militær-tekniske og militær-geografiske Synspunkter maa Danmarks og Nordens Forsvarsmuligheder ogsaa ses i Lys af den almindelige politiske Situation. De militære Synspunkter er jo ikke de eneste.

Danmark under Pres fra Øst og Vest

Danmarks diplomatiske Placeringsmuligheder er afhængige af Presset fra Øst og Presset fra Vest.

Kommunisternes Virksomhed er paa en Maade farligere, end Nazisternes var det. I

Tal vil de være flere, og deres Ledere gennemgaaende langt dygtigere end Fritz Clausen og hans Venner. De er trænede i underjordisk Arbejde og har efterhaanden ganske aabenlyst erklæret sig parat til i visse Situationer at bruge „udenomparlamentariske Metoder“, altsaa til at gaa uden om Rigsdag og Folkeflertal for at faa Magten. De tror, at Vejen til Magtovertagelse vil gaa gennem økonomisk Kaos, hvorfor de gør, hvad de kan, for at fremkalde økonomisk Forvirring. Det farligste ved Kommunisterne er, at de nu ganske aabenbart spiller det Spil, som ønskes af Sovjet, den Stormagt, vi mest af alle frygter. Alt dette gør ikke Danmarks eller Nordens Sikkerhed større.

Her overfor staar et vist Modtryk fra Vest. Det har ikke samme samfundsomstyrtende Perspektiver som Trykket fra Rusland. Marshall-Planens inderste Mening er jo gennem Hjælp eller Laan til Genopbygningsarbejdet at undgaa den Misfornøjelse i Samfundet, hvorefter Kommunismen gror. Men Marshall-Planen vil binde vor økonomiske Handlefrihed, baade i Forholdet til U.S.A. og til de 15 andre Marshall-Lande. Paa en vis Vis binder den os ogsaa politisk, idet kun vestligt indstillede Lande har faaet Hjælpen. Rusland har forhindret, at andre fik. Selve det at deltage i Hjælpen anbringer os derfor for saa vidt i Vestlejren.

Nordisk Enighed?

Situationen er altsaa den, at vor Stilling er langt farligere end før. — Ladt ene er vi prisgivet — men til hvem kan vi henvende os, under et vist Pres som vi er, baade fra Vest og fra Øst. De forenede Nationer tør man ikke sætte sin Lid til. UN sprænges i Tilfælde af Krig. Sovjet vil det store Flertal af det danske Folk ikke give sig hen til. Tilbage staar de Muligheder, at Nordens Lande gaar sammen for 1) enten at erklære sig neutrale i Striden mellem Øst og Vest eller 2) melde sig samlede til Vestblokken. Eller som sidste Mulighed, at 3) Nordens Lande gaar hver sin Vej, saaledes at de deler sig mellem Fastholden ved Neutraliteten og Tilmelding til Vestblokken.

Den umiddelbare nordiske Samfølelse har i denne Situation været saa stærk, at man først har givet sig til at undersøge, om vi kunde enes om en Fællesopræden. Og „man“ er i denne Forbindelse ikke alene de Kredse i Landene, der altid har været nordisk interesserede. Denne Gang er det de ansvarlige Regeringer. Længe har de holdt sig tilbage i den tilvante Neutralitet. Men nu har de taget Sagen op, rystede af Tjseksloviets Skæbne, i en Fornemmelse af, at Tyskland er uigenkaldelig delt. Uenigheden mellem Øst og Vest er nu aabenbar og vil en skønne Dag kræve en klar Stillingtagen af os, et klart Ja eller Nej. Spørgsmaalet om nordisk Samarbejde er altsaa taget op, men rigtig nok under en meget forskellig Synsvinkel.

Sverige er meget tøvende og forsigtigt. Det bygger paa, at det i næsten 140 Aar har haft Held til at forblive neutralt, efter egen Mening takket være Rustninger. Dertil kommer Frygten for russisk Indgriben i Finland, hvis Sverige binder sig til Vesten. Derfor foretrækker Sveriges Regering, fulgt af det meget store Flertal af det svenske Folk, en Neutralitetspolitik. Det længste, Sverige med stor Betænkkelighed mener at kunne strække sig til, er et militært Samarbejde indenfor Norden, men vel at mærke, under den ganske udtrykkelige Forudsætning: Upartiskhed mellem Stormagtsgrupperne.

Norge ser noget anderledes paa det. Man vil ikke paa Forhaand afskære sig fra en

Tilslutning til Vestblokken, som saa mange norske Interesser tilsiger at støtte. Strengt neutrale med Vaabnene rettede mod alle Sider kan Nordmændene ikke være. Mod England vil Kanonerne aldrig gaa af. Sveriges Evne til at beskytte de andre nordiske Lande — og det er jo en saadan svensk Garanti, et væbnet nordisk Neutralitetsforbund i Virkeligheden vil betyde — tror Norge ikke paa. I Stedet vil det aabenlyst gaa i Samarbejde med Atlanterhavsmagterne og helst have Sverige, men i alle Tilfælde Danmark med. Om fornødent vil det gaa alene.

Danmark udtrykker foreløbigt sin officielle Stilling i meget vage Vendinger. Som i første Verdenskrig er vor Sympati overvejende hos Vestmagterne, men Hensyn til Flygtninge- og Grænseproblemer gør det tilraadeligt for os ikke at lægge os ud med nogen af Stormagterne. Som Sverige har vi endelig en Del Handel med Jerntæppelandene. Vores Interesse er derfor først og fremmest at holde sammen paa Norden. Det ulykkeligste af alt vilde være, hvis Danmark kom til at staa alene, medens Norge og Sverige fandt sammen om noget, som vi ikke kunde være med i.

Spørgsmaalet er da, om Vestmagterne paa nærværende Tidspunkt overhovedet ønsker, at vi skal slutte os til Vestblokken. I denne Forbindelse maa det huskes, at amerikanske bindende Militærgarantier endnu ikke er givet, men ventes dog efter Præsidentvalget i U.S.A. Endvidere, at der ikke aabenlyst er spurgt, om Nordens Lande vil med i en Vestblok. Det nærmeste er en engelsk Advarsel om ikke at laase Nordens Politik fast i en Stilling allerede nu, saaledes at en Overgang til Vestblokken senere vil være umuliggjort. Samtidig fik vi det Raad at søge sammen i et saa vidtgaaende nordisk Samarbejde, som det i Dag var muligt. Vi skulde altsaa tage rent praktisk paa Sagerne og ikke fortabe os i teoretiske Debatter om Stillingtagen i diverse tænkte Tilfælde.

Samtidig tilkendegiver Rusland ved enhver Lejlighed, at et nordisk Samarbejde under enhver politisk eller økonomisk Form vil føles rettet mod Sovjet. Neutralitet tror Rusland ikke paa, naar det gælder Norden. Derfor skal vi, dels skræmmes ved Rygtekampanjer og Overflyvninger, dels knyttes økonomisk til Rusland gennem Handelstraktater, der til en vis Grad skal afbalancere Marshall-Planen.

Situationen

Og der staa vi saa. Med en Forsvarskommission, der indenfor en snæver økonomisk Ramme skal se at finde Vejen for den tekniske Genopbygning af et dansk Forsvar — for at vi skal forsvare os trods alt, er udenfor Tvivl. Og vi staa med en fællesnordisk Kommission af Politikere og Militære, der skal undersøge, om og i hvilket Omfang et fællesnordisk Forsvar kan praktiseres. Resultatet ventes at blive en Aabenbaring af Umuligheden af at forene de svenske og de norske Synspunkter, hvorefter Nordmændene vel gaar vestover, naar de faar Indbydelsen til det. Og mon ikke Danmark til syvende og sidst gør det samme? Hvis Rusland nemlig i alle Tilfælde nærer Mistro til vor Neutralitet og derfor ved Krigens Udbrud paa en eller anden Maade vil prøve at sikre sig os, saa kan vi ikke tabe noget ved i Forvejen at lægge de Kort paa Bordet, som alle véd, vi sidder med, og véd, hvordan vi vil spille. Vor Risiko ved et Forsvarsforbund med Vestmagterne synes ikke at blive større, end den allerede er. Men Forudsætningen maa være det Vestmagtstilbud og den amerikanske Garanti, som endnu ikke er kommet.

Og hvor lang Frist har vi saa, inden der sker noget, inden vi i alt Fald skal bekende Kulør? Det véd ingen. De store forbereder sig paa en ny Krig, men venter den ikke i den nærmeste Fremtid, fordi de ikke er i Stand til at føre den. Danmark og Norden vilde heller ikke være i Stand til at møde den. Endnu har vi Lov til at haabe, at vi heller ikke kommer til at møde den.

J. H. MONRAD.

Julen 1948

Fru Ingeborg Munk har sendt os denne Hilsen:

Kære gamle og ny Elever!

DET ER MIG en Glæde, at jeg ogsaa i Aar maa faa en Hilsen med i Aarsskriftet, og da vi har Julen i Sigte, vil jeg knytte min Hilsen til den.

Jeg havde for en Tid siden et lille Besøg af en Flok Elever fra de sidste Aar, min Mand levede. De saa saa glade og kønne ud allesammen, og de kunde alle melde om Ægtefælle og smaa Børn, og to havde oven i Købet fundet hinanden i Høng. Det var saa rart at se dem. Jeg er derved kommen til at tænke paa, hvor lykkelig en Tid det er, medens Børnene er smaa, og man selv er frejdig og forhaabningsfuld. Vi vil jo saa gerne give vore Børn en god Arv hjemme fra, og der tror jeg, at gode Minder er den bedste Arv, de kan faa. Her kommer Julen os hvert Aar til Hjælp, som den kære Hjemmets Fest den er.

Vi pynter Juletræ med Lys, Engle, Stjerner og andet smukt, og alt har sin Betydning og minder os om, da Julen første Gang kom til Verden. Børnene hører om Englesangen for Hyrderne paa Marken, om Stjernen, der viste Vej for Vismændene, og de vil selv saa gerne synge om „Et Barn er født i Betlehem“, „Dejlig er den Himmel blaa“ og alle de smukke Julesalmer, vi har. Naar der i disse Salmer synges om Englene, er det ikke som Pynt paa Juletræet, men de er en Virkelighed. „Lønligt iblandt os de gaa“, og især mærkes det i Grundtvigs Salme „Velkommen igen Guds Engle smaa“. Han havde siddet Julenat 1825 og velsagtens tænkt paa Juleevangeliet, og han var i Nød- for alt saa saa mørkt og knugende ud. Da kommer Englene til ham med Trøst og Fred, og Salmen „Velkommen igen, Guds Sngle smaa“ vælder frem. Han tænker vel paa sine egne smaa og paa de smaa rundt om i Hjemmene, og beder Englene synge for dem. „Med venlige Øjne himmelblaa i Vugger og i Senge vi Puslinger har i hver en Vraa, som Blomster gro i Enge, O, synger for dem, som Lærker slaa, som hørt de har ej længe“. Han møder ogsaa Englene paa Kirkesti, og han beder dem saa mindeligt om ej at gaa vor Dør forbi, men komme ned og holde Jul med os. „Vor Hytte er lav og saa vor Dør, kun Armod er derinde, men gæstet I har en Hytte før, det drages vi til Minde, er Kruset af Ler og Kagen tør, deri sig Engle finde“. Og i Kirken hører vi, hvordan Englene vandrer op og ned ad Salmens Tonestige. Ja, da er det godt at være med. Jøderne kendte Englene som Budbringere, og vi hører om deres Besøg flere Steder i det gamle Testamente, og i Beretningerne om Vorherres Liv paa Jorden er der saa tit Tale om Englene ogsaa af Vorherre selv. Han siger i Fortællingen om Lazarus, at Englene bar hans Sjæl hen i Abrahams Skød, og han siger om Børnene, hvis varme Ven han var, at deres Engel

i Himlen ser altid Guds Ansigt. At Englene stadigt har deres Gerning at gøre, mærker vi ældre vel især. Naar Grundtvig synger: „Guds Engle de stige op og ned, hvor Herren som helst er inde, hans Venner de bringe god Besked og skyde dem Raad i Sinde“, saa er det noget, vi kan erfare. De kommer med Trøst, med Fred og Glæde. Lad os da glædes med Børnene, baade de smaa og de større, og syng med dem om alt det rige, vi fik i Julebudskabet og give dem Minder om noget, der er skønt og stort.

Glædelig Jul til alle, der er knyttet til Gymnasiet, og alle, der er udgaet derfra.

Eders

INGEBORG MUNK.

Anders Dolleris

Ved Afsløring af Mindesten 5. September for Skolebestyrer
Anders Dolleris.

FOR EN TREDIVE AAR SIDEN faldt *Johannes og Marie Jørgensen* fra med kort Mellemlum. Hver for sig var de særprægede og betydelige Mennesker. En ualmindelig samstemt og samlevet Lærerkreds mistede derved sine Ledere. Men Livet skulde jo leves videre, og *Anders og Karen Dolleris* traadte til — ogsaa som Far og Mor for de to forældreløse Drengene.

At videreføre Forgængerens Gerning var sikkert ikke let. Men det er gaet saadan, at Dolleris fik sit eget Ansigt. Hvor smukt det derfor vilde være at rejse Stenen for Dolleris ved Siden af den for *Johannes Jørgensen* — som et Udtryk for deres Samhørighed

i Gerningen —, saa er det alligevel rigtigere at sætte Stenen ved Dammen. Der staar den for sig selv, ligesom Dolleris var noget for sig selv, og den staar i de smukke Omgivelser, han havde præget, i den Natur, han elskede.

Dolleris fik ikke alene en Lederstilling paa Realskolen. Han fik det ogsaa blandt de andre Skoler her i Skolebyen. I et Par kritiske Situationer for Gymnasiet greb Dolleris skæbnebestemmende ind. I en lang Aarrække var han en særpræget og skattet Lærer ogsaa her. For de andre Skolers skiftende Ledere kom han efterhaanden til at staa som det faste. Ikke saadan, at vi var enige med ham altid eller søgte at efterligne ham. Dertil var han for særpræget. Men uvilkaarligt kom man til ham med et eller andet, som man nu trængte til at faa drøftet med en anden. Hans Lune kunde sætte Mod i os, hvis vi var ved at tabe det. Med Tryghed kunde vi bede ham være Opmand, hvor Forstaaelsen af et eller andet kunde være forskellig. Han var upartisk og loyalt pa-

Anders Dolleris

rat til at hjælpe os til rette. — Naar vi trygt gik til Dolleris med vore Problemer, var det ikke, fordi han var den, der havde Rede paa alle Paragraffer. Trods Leder af en Eksamenskole var han alle Dage den frie Skoles Mand, der ikke for ingenting var Nabo til Friskolen dernede paa Hjørnet. De Paragraffer og Regler, der bredte sig med Krav om dit og dat, var ham inderligt imod. Lønregulativer, Indberetninger og Skemaer morede ham ikke. Den korrekt-stive, noget forbeholdent-høflige Embedsmandstype laa hans selvhjulpne Thybonatur saare fjernt. Derfor kunde han ogsaa tørne sammen med dem, der paa Embeds Vegne søgte at ensrette hans Undervisning, der visselig ikke var af ensrettet Natur og heller ikke lod sig ensrette.

Vi kom endvidere til Dolleris, fordi han for os Tilflyttere i Skoleverdenen her, sammen med Fru Dolleris, kom til at repræsentere det gamle Høng, som ogsaa vi gerne vilde have levende Rødder til. Han var for os Kontinuiteten paa Stedet, Forbindelsen tilbage. Thi trods sin Forkærlighed for det radikale var Dolleris jo i Virkeligheden konservativ. Naturligvis ikke politisk, men han var trofast overfor de Ideer og Interesser, han i sin Ungdom var kommet i nært Forhold til. Han holdt fast ved dem, ikke just som Ideer, tror jeg. Man fik ikke Indtryk af, at Dolleris var interesseret i systematisk Tænken. Men han holdt fast ved sin Ungdoms Ideer og Interesser, fordi de for ham var repræsenteret af levende Mennesker. Dolleris var jo selv et saadant meget levende Menneske med mange og gode Interesser. Samtidig med, at Dolleris som nogen var med i det Liv, der *nu* levedes i hans By og Egn, i hans Land, ja, i Verden derude, var han i en levende Forbindelse med det gamle Høng og dets Traditioner og derfor god at komme til.

Men først og fremmest gik vi til ham, fordi han var en Personlighed — noget for sig selv, noget i sig selv — som hans Forgænger havde været det. Allerede det ydre gjorde, at man lagde Mærke til ham. Haaret — den ukuelige Aakjærmanke, stadig næsten med Ungdommens Farver trods Tres-Aarene. Øjnene — de lunerige, med Smilerynkerne. Stemmen — den karakteristiske Rømmen sig, en vis Smagen paa Ordene, en egen Omstændelighed i Ordvalget, afbrudt af Plets kud af korte Bemærkninger. Det var hans rige Lune, der brød igennem i en eller anden Historie, et Lune, der kunde gaa over i det drastiske, i stærkt afgjorte Standpunkter, ja, over i det paradoksale. Var det hans nordenfjordske Temperament, der slog igennem? Ved Siden heraf var hans Sans for Poesi stærk. Han kunde glædes over andres, og han glædede andre med sin.

Saa rigt kunde hans Lune være, men han kunde ogsaa sidde det meste af en Aften uden at sige ret meget. Kringen tog mere paa Humør og Kræfter, end vi andre anede. Men stadig var hans Sinds Varme stor — overfor hans nærmeste, Fru Dolleris og dem, han trods Onkelnavnet var i Fars og Farfars Sted. Og han var ikke bange for, i andres Nærværelse, at vise, hvor meget han holdt af dem. — Overfor hans afdøde Forældre. Pladen over Faderen ovre i Gymnastiksalen, en meget smuk Sang til Moderen har vist os det. — Overfor os, der turde kalde os hans Venner, og overfor mange, mange andre. Han var trofast rede til at hjælpe, med sin Pengepung og med sin Pen. Varmhjertet paa andres Vegne skrev han sine Breve til de skiftende Justitsministre for at hjælpe en statsløs, eller til Bladenes Indsenderrubriker for at pege paa en Skævhed i Samfundet. — Dolleris var en udpræget Personlighed.

Men nu staar Dolleris' store Stol ved Radioen derovre i Stuen tom. Vi savner Dolleris,

denne Repræsentant for det Høng, der uhjælpeligt er ved at forsvinde, den Anders-Jørgensenske Skoleby. Dog — igen skal Livet leves videre. Nye Elever er kommet, der ikke har kendt Dolleris.

Vi, der er tilbage, haaber og ønsker alt godt for dem, der skal føre Skolen videre. De skal vide, at de som ved forrige Skifte har gode Traditioner bag sig og Venner omkring sig. Vi tvivler ikke paa, at Realskolen vil klare sig, og at det nye Lederskab vil finde sin egen Vej frem, i Pagt med det gamle, men fornyende det paa sin Vis, som Dolleris kunde det.

J. H. MONRAD.

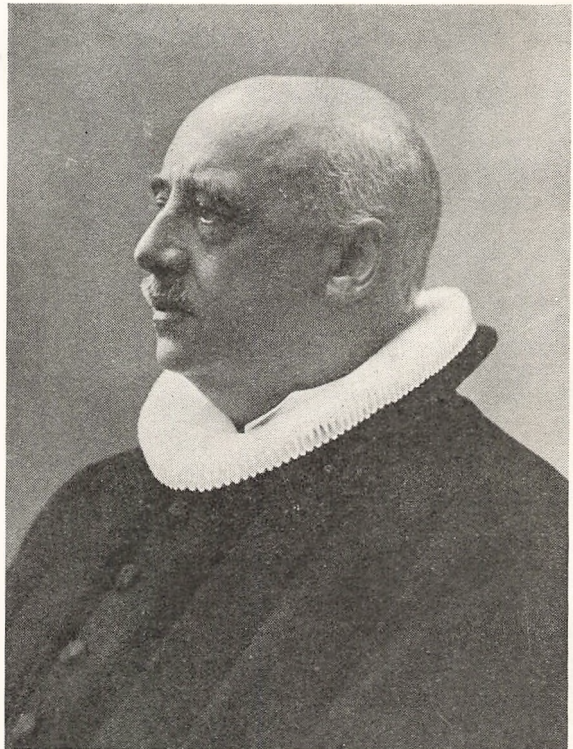

Pastor Johannes Monrad til minde

I SOMMER flyttede forstander Monrads forældre til Høng. Hans far, den kendte præst *Johs. Monrad*, Kølstrup, tidligere forstander på Ryslinge højskole, var da allerede en dødsmerket mand, og natten til 25. oktober, fru forstander Monrads fødselsdag, sov han stille hen. Han blev 72 år gl. 29. oktober fandt begravelsen sted fra Kølstrup kirke under meget stor deltagelse. Forstander Monrad og broderen, pastor Gunnar Monrad, Dybe, talte.

De fleste af årsskriftets læsere kender pastor Monrads navn. Han var søn af Vartovs præst, *J. H. Monrad*, tog teologisk embeds-eksamen i 1903 og blev derefter lærer på Ryslinge højskole, vist uden at det egentlig var hans mening at blive der. Højskolearbejdet holdt ham fast, og i 1917 blev han skolens forstander. 1929 søgte Monrad over i præstegerningen og blev kaldet til Kølstrup, hvor han var, til han faldt for aldersgrænsen. I en meget lang årrække var Monrad medlem af bestyrelsen for det grundtvigske Kirkeligt Samfund af 1898, 1930—45 formand.

Monrad var en høj og smuk mand, i besiddelse af en naturlig

Johs. Monrad

myndighed, åndslivlig og præget af fin, gammel kultur. Han var ingen eensidig teolog og højskolemand. Intet menneskeligt var ham fremmed, velbevandret som han var også i nationale og politiske spørgsmål. Det var en berigelse at tale med ham både om de små ting og de allerstørste. Man følte, at han var rodfæstet, sikker i sin bedømmelse, sundt tænkende og med forståelse også for de jævne dagligdags problemer.

Han ville have følt sig hjemme i Høng, i kredsen omkring skolerne, og det gør mig ondt at tænke på, at han så hurtigt skulle kaldes bort. Så svag, som han var — det var især hjertet, det var galt med — var det nok det bedste. Men vi, der lærte ham at kende, vil savne ham dybt. Æret være Johs. Monrads minde!

HANS BAGGE.

Det bedste Klima for Almendannelse

Fuldmægtig i Invalideretten, cand. polit. *Ivar Munk* paaviser gennem Erindringer fra sin egen Skoletid i Høng Gymnasieskolens Muligheder for almindennende Udvikling.

SPØRGSMAALET om Skoler og Opdragelse har været stærkt fremme i den senere Tids offentlige Debat. Søgelyset har ogsaa været rettet mod Gymnasieskolen. Man har navnlig klaget over, at der har været stillet den Forventning — for ikke at sige det Krav — til Gymnasierne, at de skulde forsyne Eleverne med saa høje Eksaminer, at de kunde komme ind paa de Lærestalter, hvor der er Adgangsbegrænsning. Da Eleverne ikke kan have lige gode Anlæg eller lige stor Interesse for de mange Fag, der staar paa Gymnasiets Menukort, opnaas de store Eksaminer over en bred Front kun ved udstrakt Terperi. For de Elever, der nødvendigvis skal bruge meget store Eksaminer, maa det være magtpaaliggende at kunne aflevere lige netop de Fakta, der kræves ved „det grønne Bord“, og Tiden maa ikke spildes paa noget som helst andet. Aarstalslister, Ekstrakter af Stoffet, „Skeletter“, eller hvad man ellers kalder de Hjælpemidler, hvor alt Fyld er sorteret fra, kommer da i høj Kurs. Men her er der Grund til at skrigte Gewalt. Skal Gymnasieskolen først og fremmest præstere store Eksaminer af Hensyn til Elevernes fremtidige Karrière, maa man sige Farvel til Fordybelsen i Stoffet. Der aabnes intet Udsyn, og Gymnasiet kan under disse Forhold ikke røgte den Opgave at skabe det bedste Klima for *Almendannelse*.

Det Stof, Eleverne skal igennem for at kunne sætte den hvide Hue paa Hovedet, er i Forvejen stærkt koncentreret. Det siger sig selv, at Gymnasiasterne ikke paa tre Aar kan tilegne sig 4—5 Landes Sprog og Litteratur. For Litteraturens Vedkommende maa det — bortset fra de obligate Hovedværker — blive ved Prøver og Uddrag. Dette kræver en overordentlig Indsats fra Skolens og Lærernes Side. Eleverne maa frem for alt ikke faa det fejlagtige Indtryk, at de behersker Danmarks Litteratur, naar de blot har gjort sig bekendt med Litteraturhaandbogens Uddrag og Smaastykker. Læreren maa da gøre sit yderste for ikke at begrænse, men aabne Udsyn. Han maa vise Eleverne, hvilke Skatte der er at hente i Litteraturen, naar man har Ildhu og Energi til at arbejde sig væk fra den asfalterede Hovedvej, ind ad uvejsomme Skovstier og op ad stejle Bakketoppe. Saa meget er givet, at den Lærer, der selv kun har opnaaet Eksamen ved aandløst Terperi, er aldeles uegnet som Vejviser paa denne krævende, men festlige Vandring.

I øvrigt skal jeg som Lægmænd overlade den nærmere Diskussion om Eksamens- og Fagordning til mere kompetente; men en Ting trænger sig paa. Det er et Opgør over, hvad Gymnasietiden har betydet i Ens egen Livshusholdning. Naar man tænker paa

sin Gymnasietid, er det ikke altid med lige stor Lystfølelse. Man var dog frygtelig umoden i disse grønne Dage. Der er mange Udtalelser og Handlinger fra Gymnasietiden, man nødigt vilde hefte for i Dag, og de senere Studenteraar bød langt bedre Muligheder for frie Studier og Fordybelse i Stoffet. Men selv den, der ikke er særlig tilbøjelig til Fordybelse i Fortiden, vil have vanskeligt ved at løsrive sig fra de baade storm- og sødmefyldte Minder fra Gymnasiastaarene. For mange er det trods alt en ret skelsættende Tid.

Ved Gymnasieskolerne betyder Optagelsen i 1. G. i Reglen ingen afgørende milieumæssig Ændring. Kammeraterne og ofte Lærerne er i det store og hele de samme, man havde i Mellemkolen. For den, der som undertegnede har gaaet paa et 2-aarigt Studenterkursus, var

Studenterholdet fra 1924

Forandringen noget større. — Den ydre Ramme er en sjællandsk Stationsby. Til Kursuset er knyttet en Kostskole, der bliver søgt af Elever med Præliminær- eller Real-eksamen, i enkelte Tilfælde helt uden Eksamen. Flere af Eleverne var ude over den egentlige Skolealder, og de kom fra alle Egne af Landet. Stoute Nordjyder blandede sig med lattermilde Fynboer og forsigtige, flirende Sjællændere. Der var vejrbitte Færinger, der først som Fiskere havde tjent det nødvendige til Skoleopholdet. Chamerende Backfischtyster fra de nærliggende Købstæder og haandfaste Højskolepiger mødtes paa de samme Skolebænke.

Undervisningsstoffet virkede overvældende nyt. Fra Realskolens mere konkrete og overskuelige Pensum bevægede man sig nu mod abstrakte Højder og stiftede et frydefuldt Bekendtskab med det *almene*. En diskuterende Tilværelse begyndte, en Forberedelse til et intellektuelt Liv. Man diskuterede i Frikvartererne, ofte Emner, for hvilke Interessen har vakt i Historie- og Litteraturtimerne. Til andre Tider var det Faserne i en uskyldig Forelskelse, der skulde meddeles en forstaaende Ven. Efter Skoletiden drog man ud paa Landevejene med en diskuterende Kammerat.

Et særligt betydningsfuldt Kapitel er Gymnasieforeningen, hvor Eleverne mødes Lørdag Aften efter Ugens Slid for som frie Borgere at lade deres Vid glimte i Skoleavisen, der bliver foredraget mundtligt, og for at tage alle Tidens livsvigtige Spørgsmaal op til Behandling. Og som der bliver skrevet i denne Avis, Vers, Prosa, Satire og Lyrik! Lige godt er det naturligvis ikke altsammen, og dog har flere af vore betydelige Journalister og Skribenter her fundet den første Udfoldelse for deres unge Talent. Mænd,

der nu er lærde Nationaløkonomer og Jurister, dyrkede i Gymnasiebladet en sprudlende humoristisk Aare.

Efter denne humørfyldte Optakt kommer Foredraget eller Diskussionen. Hvor gik vi op i disse Aftener. Vi drøftede „Kvindernes Ligeberettigelse“, Afholdssagen, litterære, politiske, filosofiske og religiøse Spørgsmaal. Ikke sjældent blev der rejst Problemer, som man senere med et Suk maatte lade ligge. Een Aften blev der holdt et noget højestemt Foredrag om „Hvad der gemmer sig i Sjælelivets Dyb“, og ved en anden Lejlighed lød Parolen: „Tilbage til Naturen eller Sædernes Forfald.“

Aftenerne kunde være fulde af Morskab, men alligevel tog vi det hele — ikke mindst os selv — forfærdeligt alvorligt. Det var et Frimandsforum, hvor Eleverne selv valgte Styrelse, fastlagde og hævdede Forretningsordenen. Det kunde godt hænde sig, at en Elev, der havde vanskeligt ved at gøre sig gældende i Undervisningstimerne, ved disse Lejligheder fremtraadte som en Digter, der blot blev forstaaet af alt for faa (men det, véd man, er ikke sjældent Digteres Lod), eller han kunde under Diskussionen lægge særprægede Meninger for Dagen, der nok havde Krav paa Opmærksomhed. Vi var meget optaget af os selv og vore Meninger, Følelserne var let vakte, og en skarp Meningsforskkel kunde sætte dybe Spor.

Kunde man Lørdag Aften med Rette faa det Indtryk, at Gymnasiasterne var en Samling indadvendte Filosofer og Skønaander, ændredes Billedet ganske Søndag Formiddag, hvor man kunde træffe dem paa Fodboldbanen i Kamp mod en anden Skole eller en Landsbyklub. Den unge Mand, der i Gaarsaftenens Foredrag havde talt aandfulde Ord om Viljens Frihed, kastede sig nu i fuldt Maalmandsudstyr i de mest usandsynlige Vinkler for at holde Bolden fra Nettet, og Digteren, der var frygtet for sine satiriske Vers, sendte som Forward det ene Plets kud efter det andet i Modpartens Maal. Om Eftermiddagen kunde man igen træffe Gymnasiaster paa Tennisbanen i mixed double med unge Piger og maaske om Aftenen som et livligt Publikum i den stedlige Biograf.

I en helt ny Belysning saa man Gymnasiasterne, naar der var Bal paa Skolen. Der gik store Forberedelser forud, og Spændingen var stor. I Økonomibygningens Elevværelser løb man febrilsk rundt for at laane Kraveknapper hos hinanden og for at søge Hjælp til den vanskelige Kunst at binde det sorte „Butterfly“ uden at foraarsage Buler i den blændende hvide Flip eller Skjortebryst. Gymnasiasternes eget fortrinlige Orkester spillede op; man genkendte „Maalmanden“, der nu trakterede Pianoet med en Virtuositet, der røbede den fødte Jazzpianist.

Det var meget eftertragtet at komme til Bal paa Gymnasiet. Unge Piger glimrede i store Toiletter, og Gymnasiasterne førte dem som belevne „Verdensmænd“ ud paa Gulvet til Tonerne af en smægtende Tango. Det var Fest og Udfoldelse af Livsglæde, men der kunde tillige være en Anelse af Drama i Balsalen. Mange havde deres smaa Inklinationer, og det var aldeles ikke paa Forhaand givet, hvorledes Aftenen vilde forløbe. Der kunde fremkomme uventede Konstellationer, der naturligvis blev drøftet indgaaende, hvor Gymnasiasterne mødtes den næste Dag. Ballerne var de festligste Glimt over Hverdagen, de var Milepæle i Tidsregningen.

Naturligvis krævede Undervisningen og Forberedelserne hertil det meste af Gymnasiasternes Tid, men paa intet Alderstrin var Følelserne saa vidtfavnende. Man kunde møde Gymnasiasterne ved den stedlige Højskoles Efteraarsmøde, ved Badestranden,

i Naturen. Intet menneskeligt var dem fremmed, og de havde en mægtig Appetit paa Livet.

Ganske enkelte kunde være for optaget af den fremtidige Karrière og søgte allerede i Gymnasietiden at knytte nyttige Forbindelser, men slige Træk var ikke anset blandt Kammeraterne, og *Stræbevæsen var ikke velset*. Snarere kunde man træffe Forholdet ved en let Omskrivning fra H. C. Andersens „Klokken“: „Solen skinnede og Fuglene sang, og Gymnasiasterne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Embede endnu og var alle Gymnasiaster for Vor Herre.“ Ja, det kunde godt hænde, at en Flok Gymnasiaster i spontan Livsglæde fo'r af Sted ud ad Vejen med hinanden under Armen syngende af fuld Hals.

Kammeratskabet var stærkt fremtrædende i disse Aar. Verden laa foran. Man havde storartet Raad til ikke at aagre med sit Pund, og hvor kunde man dele hinandens Glæder og Sorger. Blandt mine bedste Minder fra Gymnasietiden er et stærkt og udviklende Venskab.

Det kan ikke nægtes, at Overgangen fra den lille Bys Skoleforhold til Universitetet i København var brat, men nye Opgaver meldte sig, der krævede Interesse og Koncentration. Trods Hovedstadens rige Muligheder for et alsidigt Interesseliv, skulde man nu forberede sig paa at blive Specialist. Men selv Specialister maa for at kunne leve et rigtigt Menneskeliv have Føling med det almene, og det almene blev os dog først bevidst, da vi var umodne Gymnasiaster.

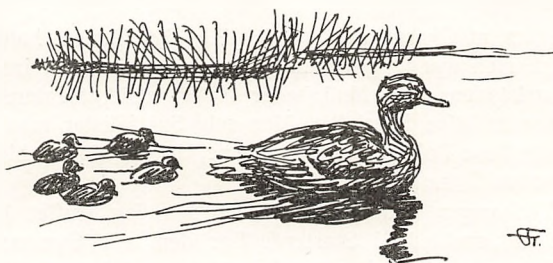
Den stærkeste Vedhængen ved Gymnasietiden har jeg truffet hos dem, der ikke gjorde Karrière, men „snublede i Starten“. For dem var Gymnasiet det straalende Højdepunkt, som de mange Aar efter kunde omtale med lysende Øjne. I den lille By var de saa langt fra ligegyldige Led i en graa Masse, men interessante og lovende Enere, paa hvem Byens Blik hvilede. De gjorde sig gældende i Gymnasiastforeningen, ved Sportskampe, paa Baller, og de sværmede maaske med Byens Døtre.

Man kan stundom være saa lykkelig at træffe selv graahærdede Akademikere, der endnu har en god Slump af Gymnasiastsindet i Behold: Sindets Aabenhed, Sansen for Livets mangfoldige Skønhed, den stærke Følelse for Ret og Uret, den rige Evne til at dele Glæder og Sorger med andre. Disse uforbederlige Gymnasiaster kaster et festligt Skær af Lys og Varme over en Verden, der er næsten ribbet for Illusioner. I en Tid, hvor gensidig Mistænksomhed, Brødnid og Surhed truer med at tage Overhaand, er der en meget betydningsfuld Mission for de Mænd og Kvinder, der har bevaret den indre Flamme, der tændtes i Ungdomsaarene.

Trods alt er det et Privilegium at være Gymnasiast, og dette Fortrin er den udmærkede Adgang, der aabnes til det *almene*. Derfor gælder det om med Hænder og Fødder at stemme imod den Udvikling, der vil gøre Gymnasierne til blot Leverandører af Adgangsbeviser til privilegerede Specialuddannelser. Det maa være en hellig Pligt at bevare Gymnasiet som en *almendannende Skole*, og hvorfor gøre Adgangen til Gymnasierne saa besværlig? I den specialiserede og mekaniserede Tid, vi lever i, har det dog sin store Betydning, at saa mange af Samfundets Borgere som muligt faar Adgang til almindennende Skoling i de unge Aar. En tilsvarende Skoling gives der paa vore *Seminarier*, og mange Bønder og Arbejdere faar Udsyn og Føling med det almene ved Ophold paa *Højskole*, ved Deltagelse i Studiekredse, politisk Arbejde og lignende.

En Fare kan der være ved de rent tekniske Uddannelser, der i og for sig kan give Adgang til høje Stillinger og indbringende Erhverv, men hvor Eleverne i Kraft af megen Specialviden kan fristes til helt at overse Betydningen af det almene. I Fremtidens Skoleplaner bør ogsaa dette tages i Betragtning. Specialviden og faglig Dygtighed er uomgængelige Betingelser for at kunne klare sig i Dagens haarde Konkurrence. Men lige saa sikkert maa det gælde om gennem Samfundets Skoler og Oplysningsbevægelser at fremme Samfundssindet, den menneskelige Forstaaelse og aabne Udsyn til det almene.

IVAR MUNK.

† Mindeord

DØDENS HØST har i det forløbne Aar været ualmindelig stor i den Kreds, der har noget med Skolen at gøre. Heller ikke de unge er blevet skaanet.

Jens Buurgaard Nielsen, Gierslev, Student fra 1945, døde i Sommer af Tuberkulose. Sygdom i Eksamenstiden gjorde, at Eksaminationen maatte foregaa i Hjemmet og Eksamenslæsningen indskrænkes til det mindst mulige. Under Læsningen i København brød siden den Svagthed frem, der til slut satte et uud-sletteligt Punktum for rige Forhaabninger. Med en Tak for de Glæder, Buurgaard saa rigt beredte os ved sit friske og venlige Væsen og ikke mindst ved sin store Redebonhed til at opmuntre os gennem sit Spil, vil vi, der kendte Buurgaard, bevare et lyst Minde om ham.

Bent Bønløkke Andersen, Balle, Djursland, var kun eet Aar (1945—46) Elev her. Ved sin stilfærdige Optræden var han ikke af dem, der umiddelbart gjorde sig gældende i Flokken. Alligevel glemmer vi ham ikke, og det gjorde os ondt at høre, hvordan alvorlig Sygdom førte ham gennem svære Operationer, saaledes at Døden kom som en naadig Befrier fra svære Lidelser. „Med utrolig Sjalstyrke ... døde han frygtløs og i en usvigelig Tro paa, at han gik ind til en anden og bedre Verden,“ skriver hans Far. Ogsaa Bent Bønløkkes Minde vil leve videre hos Kammeraterne og os andre, der kendte ham.

M.

Jens Buurgaard Nielsen

Bent Bønløkke Andersen

25-års jubilarerne

I AUGUST MÅNED 1921 mødtes en lille snes unge i Høng for at begynde forberedelserne til studentereksamen. De mødte med nogenlunde samme forudsætninger: de fleste med real- eller præliminæreksamen. Men dermed hørte også ligheden op. I alder var de meget forskellige, fra 16 til 24 år, dog således at gennemsnitsalderen lå noget over 18 år. De kom fra forskellige samfundsklasser: landbrugere, gartnere, lærere, embedsmænd og handelsfolk; men landbostanden var dog stærkest repræsenteret. De kom endelig fra vidt forskellige egne av landet.

Hvordan var det gået til, at så vidt forskellige mennesker var kommet på den tanke at drage til den lille by i Vestsjælland? Der var jo nok flere grunde, men en væsentlig må ha været den, at navnet Høng hade en god klang i de kredse, som de unge kom fra.

Nogle stykker av flokken hade først i september d. år den oplevelse at mødes igen i vor gamle skole til et par dages kammeratligt samvær, og vi fik ved den lejlighed opfrisket minder fra den tid, vi som elever hade vor daglige gang i Høng. Hvordan var det så at blive stillet over for ungdomstiden for 25 år siden? Var der sket store forandringer i Høng? Både ja og nej. De nye kvarterer og de nye huse ville vi ikke rigtig kendes ved. Men heldigvis var største delen av det gamle fra dengang blevet tilbage, og det varede ikke længe, før vi følte os „hjemme“ igen. Vi måtte ud at kikke på de steder, hvor vi selv eller en kammerat hade boet, og vi kunne nikke genkendende til mange ting: der var egentlig ikke sket nogen forandring. Hos bager *Hansen* måtte vi også lige kikke indenfor; desværre hade han ingen smørkage som i vor tid.

Men nu selve skolen? Den var blevet moderniseret, rummeligere, med en tilbygning hist og her, men fremmed var den ikke blevet. Heller ikke realskolen, hvor vi dengang hade klasseværelser, var meget forskellig fra det billede, som hade tegnet sig i vor erindring.

Det blev for så vidt et lykkeligt gensyn.

Alligevel var der meget, vi måtte savne, det allervigtigste, nogle av de mennesker, som hade været med til at give livet form og farve dengang. Vi ville gerne ha mødt vore lærere, cand. mag. *Jacobsen*, cand. theol. *Petersen*, cand. mag. *Agnès Sørensen* og forstander *Eilif Jørgensen*, som nu har deres virksomhed andetsteds. Og de seks kammerater fra holdet, som ikke kunne komme, fattedes også i billedet.

Og det var vemodigt at tænke på, at *Einar Munk*, *Anders Dølleris* og *Edith Rasmussen* ikke er mere. Vi måtte nøjes med at mindes dem ved et besøg på kirkegården.

Enhver forbindelse med vor tid var dog endnu ikke brudt, idet vi hilste på fru *Karen Dølleris* ved avsløringen av mindestenen for hendes mand, og ved samme lejlighed traf vi også en del gamle kammerater, som hade været elever på realskolen for 25 år siden. Men den mest levende forbindelse med vor Høng-tid var dog mødet og samværet med de gamle skolekammerater. Det er forbavsende, hvad et par ungdomsår betyder i retning av samlevethed, nemlig så meget, at de mellemliggende år helt kan glide ud av billedet, skønt livet ikke var gået spørløst hen over ret mange av os. Mærkeligt var det også, at gensynet slet ingen skuffelser bragte. Vi fik, synes vi, et par usædvanlig gode dage ud av det. Vi fandt forbavsende hurtigt tonen igen, og ingen forsøgte at holde sig reserveret udenfor. Det var et møde, vi vil mindes med stor glæde.

Hvad der bidrag hertil, var imidlertid ikke mindst den måde, hvorpå vi blev modtaget på skolen av forstander *Monrad* og frue. Den hjertelighed og hjemlige og gode tone,

som vi føler hersker på skolen og i deres hjem, gjorde, at vi med det samme følte os velkomne.

Det var også en oplevelse at være sammen med de unge ved bordet og ved underholdningen i *Erania* om aftenen. Vi er glade for, at der fra skolens side gøres så meget for at holde forbindelsen vedlige med de gamle elever. Vi siger tak til formanden, redaktør *Hans Bagge*, og hans medarbejdere i elevforeningen for det store arbejde, de gør til bedste for os alle, og tak til forstander *Monrad* og fru *Monrad*, fordi de så gæstfrit åbner deres hjem også for os gamle elever.

Gode ønsker for skolen!

Hilsen til Dem alle: forstanderparret, lærerne, elevforeningens styrelse og nuværende elever i Høng gymnasium.

STUDENTERNE FRA 1923.

(Ved adjunkt Åge Fjalland.)

Til Studenterne af Årgang 1924!

I 1920 udskiltes gymnasiet fra fællesdriften med realskole og præliminærkursus og fik sin egen bygning overfor banegaarden. Under den nye tingenes orden blev det første hold studenter dimitteret i 1921, og dette hold kunne i 1946 fejre 25 års studentertiljubilæum i Høng i forbindelse med det årlige elevmøde. Der er allerede skabt en udmærket tradition for disse Studenterjubilæer, en tradition, der nødig skulle brydes.

Om betydningen af studenterjubilæerne vidner den kendsgerning, at flere gamle Høngstudenter, der maaske først har gænsket skolen efter 25 års forløb, har faaet lyst til at deltage i de følgende års elevmøder, og forholdet er jo ikke det, at man blot havde kammerater i sin egen klasse, men ogsaa i den foregaaende og efterfølgende klasse.

Nu kan en og anden spørge, om det overhovedet er umagen værd at knytte forbindelsen bagud? Det med Høng er dog uhjælpelig fortid, og har man tabt følingen med kammeraterne, er det vel af den simple grund, at der ikke er noget interessefællesskab? Denne betragtning holder nu ikke stik. Et sted i vor bevidsthed er der dog et område, der tilsyneladende kan fortrænges af dagliglivets krav og aktualitet, et område, hvor kammeraterne fra gymnasiedagene indtager en betydningsfuld stilling, og møder man — maaske blot ved en tilfældighed — en af klassefællerne, da breder der sig stadig mere lys over dette område, og mødet efterlader en egen varme i sindet. Et ualmindeligt fint og følsomt udtryk for dette har kontorchef *Thorvald Larsen*, der er student fra 1922, givet i aarsskriftet for 1947. Af 1922-holdet var der kun en, der ikke kom. Lad os af aargang 1924 sætte en ny rekord!

IVAR MUNK.

Ud i den vide Verden

Dansk Præst i Los Angeles

Halvdan Knudsen, Student fra 1932, fortæller om, hvordan det er at komme til Amerika som dansk Præst.

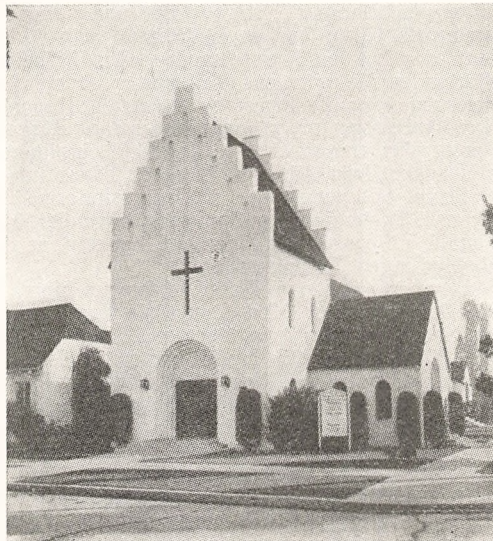
ALLEREDE i 1940 stod jeg paa Spring til at forlade Danmark for at tage fat som Præst i U.S.A. Jeg havde faaet Kald fra en Menighed i Montana og havde købt Billet til *Drottningholm* den 23. Maj. — Den 9. April satte en Stopper for denne Plan, og først syv Aar efter lykkedes det at komme af Sted. Denne Gang var det en Familie, bestaaende af to voksne og to Børn, der købte Billet for at rejse til Los Angeles og sætte Bo som Præstefamilie i den danske Menighed der. Alle Møbler blev pakket i en stor Kasse og sendt med M/S *Erria* direkte til Long Beach, mens Familien steg om Bord i *Batory* den 5. Juli og havnede efter godt 5 Ugers Forløb i Los Angeles.

Hvorfor rejser en residerende Kapellan i Vejle pludselig langt af Led med Kone og Børn for at blive Præst for en dansk Menighed i Englebyen? Motiverne er nok flere, men det hele var næppe blevet til noget, om man ikke som Barn havde boet 9 Aar i U.S.A. og aldrig helt kunnet glemme sit Barndomsland. Det andet stærke Motiv var dette, at det danske Kirkesamfund herovre manglede Præster, og da saa den direkte Anledning kom: Et Kaldsbrev fra Emanuels Menighed i Los Angeles, arbejdede de forskellige Faktorer sammen, og Resultatet blev altsaa, at Springet blev taget. Efter 27 Aars Forløb gensaa man New Yorks „skyline“ og satte Foden paa amerikansk Jord for at tjene Danskheden. 27 Aar er en lang Tid, og hvis man bildte sig ind, at det var de samme Forhold i dansk-amerikanske Kredse nu som dengang, saa tog man grundig fejl. Man var selvfølgelig klar over, at det ikke længere kunde være det samme. Den Gang — i 1920 — var Dansk endnu saa godt som eneraadende Kirkesprog, nu er der kun faa Steder, hvor det danske staar paa lige Fod med det engelske. De allerfleste Steder er det engelsk, der indtager Førstepladsen; i enkelte danske Menigheder i Midt-vesten bruges Dansk slet ikke som Gudstjenestesprog. Men alligevel kalder Kirkesamfundet sig „Den danske evangeliske lutherske Kirke i Amerika“. Forskellen paa den Gang og nu kan illustreres ved den Kendsgerning, at i 1920 kunde man ikke være Præst i den danske Kirke uden at kunne Dansk; nu kan man ikke være Præst, undtagen man magter det engelske Sprog. Dansk behøver man ikke at kunne beherske.

I Løbet af en Menneskealder eller mindre er denne Omvæltning sket. Og Forklaringen er enkel og ligetil. Da Amerika standsede Indvandringen, kom der ikke længere Fornylse gennem dansk Indvandring; og selv om første og andet Slægtled bevarede Sproget forholdsvis rent, maatte tredie Generation, som er født herovre, nødvendigvis komme til at betragte Engelsk som det mest naturlige Tungemaal, og hvis Kirken ønskede at beholde sine unge, nødsagedes den til at tale de unges Sprog; de gamle bøjede sig, men Striden har ofte været haard; og endnu møder man Danske, som haardnakket hævder, at Kirken skulde have holdt fast ved Modersmaalet, for saa, naar der ikke længere var Brug for en dansk Kirke, at pakke sammen og lade Folk finde sig amerikanske Kirker, hvor de kunde føle sig hjemme. Heroverfor staar en anden Opfattelse, som altsaa har været den sejrende, nemlig denne: Vi har vor Rod i dansk Kristendom, vi har

en aandelig Arv at løfte; hvis vi skærer Forbindelsen med Danmark og dansk Aandsliv over, vil vi blive rodløse og forvirrede. Lad os i Stedet for forsøge at føre med os ind i det amerikanske Liv, vi skal leve, det bedste, vi har haft med hjemmefra. Vi véd godt, at det ikke bliver det samme at synges Grundtvigs Salmer i amerikansk Oversættelse, vi véd, at det bliver svært at overføre danske aandelige Værdier til et andet Sprog, men det er den eneste Vej, der er at gaa, saafremt det skal lykkes for os at være *hele* Mennesker. Man bliver ikke en god Amerikaner ved pludselig at kaste sin Ballast overbord. Man bliver ikke sit nye Fædreland en god Søn eller Datter ved at svigte sin Fædrearv. Og der er jo da ogsaa den Mulighed, at vi ved at holde fast paa Arven fra Danmark kan tilføre amerikansk Aandsliv noget positivt. Her er et stort Folk i sin Vorden. Den Kultur, som er ved at skabes, faar Tilskud fra alle Sider; det er ikke altsammen lige godt, det, der er modtaget udefra. Skulde da ikke vi, som af vor egen fri Vilje har valgt dette Land som vort nye Fædreland, tage det bedste, vi kender, med ind i dette nye Folk, som er ved at blive til.

Der er selvfølgelig den Fare, at vi bliver overvældet af det, vi møder her, at vi lader os paavirke af amerikanske Kirker f. Eks., og at vi som de smaa blot er de modtagende. Det kræver Kamp at ville bevare og leve i sin egen Arv, men den Kamp maa tages; hvis vi ikke gør det, føler vi, at vi har svigtet — ikke blot Danmark — men ogsaa Amerika. — At være dansk Præst i en dansk-amerikansk Menighed betyder altsaa at staa midt i denne Kamp.

Den danske Kirke i Los Angeles

Lad mig forlade det abstrakte og fortælle lidt om, hvad det betyder i Praksis at skulle virkeliggøre den Idé, som ligger bagved Fortsættelsen af den danske Kirke herovre.

Los Angeles er en By med ca. 2 Mill. Indbyggere. Den dækker et Omraade omtrent saa stort som Fyn. Den er ikke en By i dansk eller europæisk Forstand. Der er et *down-town district* med Forretningskvarterer. Paa Østsiden er der udstrakte Fabrikskvarterer, men Amerikanerne bor ikke i *apartments-Karréer*, men helst i deres eget Hus, og det betyder, at Byen breder sig som en mægtig flad Pandekage, med kolossale Afstande. De Danske bor selvfølgelig ikke i et bestemt Kvarter, men er spredt ud over hele Omraadet. Man hævder, at der er mellem 3—500 „ægte“ Danske og henvend 15,000 af dansk Afstamning. Den Menighed, jeg er Præst for, er spredt ud over dette vældige Omraade. Der er Medlemmer, der bor i North Hollywood, og andre i Long Beach, det vil sige, at der er henvend 75 km imellem dem. Ca. Halvdelen af Medlemmerne bor inden for en Cirkel med en Radius af 7 km. Resten bor temmelig spredt. Det er en Vanskelighed ved Arbejdet her, at Kirkevejen ofte er lang; skal man naa den danske Guds-tjeneste Kl. 10, skal man tidligt op Søndag Morgen. Man har som Regel ikke danske Naboer og knytter sig ofte til amerikanske Venner, som ikke kan forstaa, at man kører saa langt for at komme i Kirke, naar der er en luthersk Kirke henne om Hjørnet. Endnu sværere er det for dem at forstaa, at man kører 20 miles for at komme til engelsk Guds-tjeneste.

Der kræves slet ikke saa lille en Indsats af en dansk Familie for at bevare Forbindelsen med den danske Kirke og at faa sine unge interesseret. Men endnu er Menig-

heden levedygtig og stærk, og vi haaber, at den vil vedblive at være det. Det hænder da ogsaa, at disse amerikanske Venner bliver interesserede, det gælder navnlig blandt de unge. Vi har flere unge i vor Ungdomsforening, som slet ikke har nogen Tilknytning til Danmark udover, at de er Venner med nogle af vore unge og efterhaanden føler sig hjemme her.

Nu har vi boet her et Aar, og efterhaanden er man ved at vænne sig til Forholdene. Det er ikke længere saa fremmedartet at prædike paa Engelsk. Man finder det ganske naturligt, at ens to ældste Børn taler begge Sprog flydende. Men naar man tænker tilbage paa Danmark, saa er det unægtelig noget andet at være Præst her end der. Emanuels Kirke har et Medlemstal paa 115 betalende Medlemmer. Her er der ingen Stat, der betaler Præstelønning eller Kirkens Vedligeholdelse. Alt beror paa frivillige Bidrag fra Menighedens Medlemmer. Her er ikke Kordegn eller Kirketjener som i Vejle. Præsten er baade Præst og Sekretær. Han slaar ogsaa Græsplænerne omkring Kirken. Han skal sørge for, at Menigheden faar Besked om, hvad der foregaar i Maanedens Løb. Derfor skriver han et lille Kirkeblad, duplikerer det og sender det ud i 400 Eksemplarer til Danske, hvis Adresser han har. Naar han saa ogsaa skal besøge Folk og samtidig er blevet optaget paa et af Universiteterne i Byen for at foregå sit Kendskab til amerikansk Tankegang og Sprog og anvender 6 Timer af Ugen til det, og endelig har en Familie at passe, saa siger det sig selv, at det at være dansk Præst i Los Angeles er absolut ingen Sinecurestilling.

Af og til faar man Tid til at længes hjem. Der er jo visse Ting, som dette rige Land ikke kan give een. Man savner sin Familie og sine gamle Venner, man savner Vinteren og Sneen, savner Aarstidernes Skiften — de lyse Nætter. Det er ganske ude af sin Orden, at det er 35 Grader varmt (Celsius) Juledag, og at det første man ser, naar man kommer ud af Kirken Juleaften, er Palmetræet, der staar lige foran Kirken.

For 16 Aar siden lukkede Høng Gymnasium sine Døre bag een, man tænker tit tilbage paa den Tid og undrer sig over, hvad der er blevet af ens Klassekammerater. Man mindes sin Hybel paa Odinsvej og Fru *Mollers* aldrig overtrufne Aftenkaffe, — Aftenerne i *Erania* — i det hele taget alt det, som man gerne vilde opleve lidt af igen.

Naa, nu til Slut en Hilsen til mine gamle Høngkammerater fra Præsten i Los Angeles.

HALVDAN KNUDSEN.

Arkitekt ved Spaniens Grænse

Arkitekt *Carsten Stengaard* (1940) fortæller Indtryk fra et Frankrigsophold.

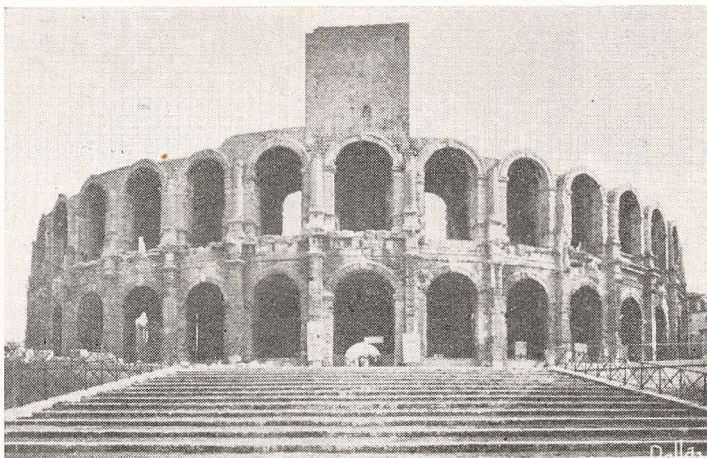
FRANKRIG havde i 1947 bedt om at faa 25 unge danske arkitekter til hjælp til genopbygningen, og vi var 9 mand, der en skønne oktoberdag landede paa *le Bourget* ved Paris — parate til at tage fat. Størstedelen rejste videre allerede samme dag, men vi var 3 mand, der blev tilbage i Paris for at se lidt paa denne „byernes by“ i den udstrækning, som nationalbankens fyrstelige valutatilskud paa 2000 francs tillod os. Naa — efter nogle herlige dage dampede vi saa af, og efter en lang og anstrengende togetrejse kom jeg endelig til Tarbes — hvor jeg skulle arbejde.

Tarbes er en by med ca. 50,000 indbyggere, den er hovedbyen i departementet *Hautes Pyrénées* og ligger ca. 500 m over havet — 180 km fra atlanterhavet og 30 km fra den spanske grænse, altsaa midt i Pyrenæernes hjerte! Selve byen er ikke megen om-tale værd, den er væsentlig fabriks- og garnisonsby, dog skal det lige nævnes, at den ikke er forsynet med kloaker — alt afløb foregaar gennem rendestenene —, hvilket ogsaa resulterer i, at den er et rent paradys for rotter! Til gengæld er omegnen storslaaet — det er næsten umuligt at beskrive de følelser, der besjæler en, der første gang staar overfor Pyrenæernes vældige tinder. Det storslaaede — det vældige tager næsten vejret fra en, og det hele munder ud i en følelse af at være lille — og et vist besvær med „at faa vejret“.

Den første tid af opholdet dernede stod i „sprogforbistringen“s tegn — tvunget som man var til at klare sig med malende haandbevægelser og resterne af skolelærdommen; men ret hurtigt — fordi man er tvunget til det — kunne man begynde at gøre sig forstaaelig paa et, ganske vist mangelfuldt, fransk.

Jeg haaber ikke, at det, jeg saa og oplevede dernede, skal kunne tages som et billede paa Frankrig, for saa ville jeg tro, at de mindst er 100 aar bagud for os herhjemme. Men hvordan skal fremskridt kunne trives i en atmosfære af fortættet egoisme! Hver

eneste mand er paa sin plads kun interesseret i at skrabe til sig — og saa meget som muligt! Viljen til samarbejde og til ofre eksisterer ikke, naar det da ikke gælder strejker for at opnaa højere lønninger! For bare at nævne et eksempel paa den ovenfor omtalte stagnation skal jeg omtale bøndernes levevilkår, som der var rig lejlighed til at studere, idet vi ledede genopbygningen af en af tyskerne afbrændt landsby. Da den udskift-

Romersk Anfiteater i Arles

ning, som herhjemme blev tilendebragt i begyndelsen af forrige århundrede, endnu ikke er sket, bestaar landsbyerne stadig af en klump helt sammenbyggede huse, samlet omkring en kirke; w.c. og badeværelser er ukendte begreber — vandet hentes ved byens brønd. Køkkenet er det centrale i gaardens liv — det har lerstampet gulv — her laves maden over aabne ildsteder — her opholder man sig i sin fritid — her staar sengene — og alt dette foregaar til akkompagnement af kaglen og grynten fra køkkenets beboere af hønse- og svinefamilien.

Sydfrankrig er rigt paa historiske minder, især fra romertiden og middelalderen. Overalt, hvor man kommer frem, rejser de gamle romerske vagttaarne sig paa bakketoppene, og hist og her findes rester af større bygningsværker som akvædukter og amfiteatre. Men de smukkeste og mest ejendommelige af fortidsminderne er grotterne med de præhistoriske tegninger, hvorpaa egnene langs Pyrenæerne er rige. Især er der i nabodepartementet mod nord mange grotter. Det er en betagende oplevelse at staa overfor disse tegninger og malerier, der er saa realistiske og friske at se til, og vide, at de er adskillige tusinde aar gamle. Nogle af disse grotter er aabne for publikum, men langt de fleste er ukendte for offentligheden og kan kun findes, hvis man træffer historisk interesserede mennesker.

Et kapitel for sig danner Lourdes, det verdensberømte pilgrimssted med den undergørende grotte, der ligger ca. 20 km fra Tarbes. Fra at være en i dybeste armod ned-sunken lille by, er den i løbet af de sidste 50 aar vokset op til en moderne storby — alt dette takket være en lille pige, der hed Bernadette. Paa bjerget over den grotte, hvor den lille Bernadette i sin tid saa den hellige jomfru, rejser sig nu en kirke i 3 etager. Øverst en efterligning af en gotisk katedral, derunder krypten med et utal af søjler og mystisk rød belysning, og nederst en slags kuppelkirke med store mosaikker paa vægge

og loft. Til disse tre kirker fører fra en plads et uhyre barok-trappeanlæg (bygget ca. 1900), og bag alt dette nede ved floden ligger grotten, hvor der altid er mennesker, der beder, hvor vokslysene altid brænder, og hvis loft er behængt med krykker, stokke, bandager og meget andet — efterladt af mennesker, der er blevet helbredt der. Hele sommeren igennem valfarter folk fra hele verden dertil — paa landevejene deromkring kan man møde biler fra alle jordens lande. Byen selv lever udelukkende af disse pilgrimme, den bestaar kun af hoteller, cafeer og butikker med souvenirs og religiøse billeder.

Dette var nogle faa spredte indtryk af næsten et aars ophold i frankrig — indtryk, der maaske ikke helt svarede til forventningerne — mais que personne ne se laisse décourager!

CARSTEN STENGAARD.

Fra Mariehøne til færøisk Apotekermedhjælper

Inge Holst Pedersen (1943) har oplevet lidt af hvert:

DET ER I HVERT FALD en rask Beslutning, jeg skal tage, hvis De skal modtage mit Brev inden 25. Juli — jeg er nemlig havnet oppe paa Færøerne — har lige modtaget Brevet via Mor og sætter mig nu til at skrive — ikke til Bladet, men til Dem. Jeg er ikke Journalist — spørg blot *Frede Jørgensen* om mine danske Stile, men et Brev i al Almindelighed, det gaar bedre; saa kan De pille ud, hvad de har Brug for.

Tænk, at vi har 5 Aars Jubilæum i Aar. Det er frygteligt, saa Tiden løber, men ærlig talt: naar man har det godt og oplever en Masse, maa det jo være saadan. Jeg har efterhaanden prøvet lidt af hvert.

Efter Studentereksamen i 43 drog jeg til København, hvor jeg morede mig med Potter og Pander paa Mariaforbundets Husholdningsskole. Jeg havde et ganske dejligt Aar i København. Trods Krig og Mørklægning, Udgangsforbud og Sirener førte jeg en rolig og lærerig Tilværelse sammen med ca. 150 andre unge Piger, der her beskæftigede sig med Madlavning, Barne- og Sygepleje, Røde Kors-Uddannelse plus en Masse Teori: Socialkundskab, Kunsthistorie, Religion, Sprog, Musik og Sang, kort sagt et rigtigt Luksusliv. Efter endt Eksamen paa Mariaforbundet tog jeg til Falster som Barnefrøken hos Forp. Grønnegaard, Corselitze. Her var jeg et halvt Aar — det fløj af Sted med huslige Sysler og med Lektielæsning med den yngste, med at vaske Tøj, stoppe og lappe, trave Ture med Børnene o.s.v. Det var en god Tid i en skøn Natur af Strand og Skov og frugtbare Marker. Og saa kom endelig April med Budskabet om, at jeg var blevet optaget som Discipel paa Ruds Vedby Apotek. En Ventetid paa to Aar — ja, det var meget almindeligt den Gang; men jeg er kun glad for det Pusterum, jeg derved fik efter Studentereksamen.

Nu begyndte der et helt nyt Liv — og min Rædsel var stor, da jeg saa alle de latinske Navne paa Krukker, Glas og Flasker; men det gik alt sammen, og nu er jeg oven i Købet færdig med første Del af Studietiden. Jeg tog Medhjælpereksamen i April dette Aar efter at have gennemgaaet et To-Maaneders Kursus for Provindisciple. Det var ved en af disse Manuduktioner, det blev bestemt, at jeg skulde til Færøerne paa Tjaldur-Apoteket i Thorshavn. Apoteker *Juul* her er en Broder til min Manuduktør i København.

Ja, det var i en Hast, jeg kom af Sted. Eksamen sluttede den 29. April Eftermiddag, og *Dronning Alexandrine* sejlede den 1. Maj Aften. De to Dage gik med at pakke og sige Farvel. Megen Tid til at tænke paa, at jeg faktisk intet anede om Færøerne og Færingerne, var der ikke. (I Parentes bemærket: hvorfor lærer vi i Skolen ikke noget mere om disse skønne Øer og dette ejendommelige Folk, som dog endnu er en saa levende Del af Danmark trods politiske Stridigheder.)

Sejlturen herop var en Oplevelse — tre Dage i straalende Sol og Varme, hyggeligt Rejseselskab og vidunderlig Natur at se paa. Først Norges Kyst, saa et helt Døgn uden Land i Sigte, endelig Shetlandsøerne, smaa og grønne, afrundede i Formerne, blot

enkelte Steder med lidt Klipper og Skær ned imod Havet. Jeg forestillede mig Færøerne ligedan, og min Forbavselse var stor, da jeg tidligt om Morgenen stod paa Dækket. Foran mig laa, saa langt Øjet rakte mod Nord og Syd, Øerne med deres Fjelde dækket af hvid Sne. Sol — Faar — Fugle — smaa, farvestraalende Bygder, Bølgebrus og Skumsprøjt — det var et betagende Syn for en fremmed at se paa, og naturligvis gjorde Solen (den Sol, der desværre oftest sidder bag en Sky) sit til, at alt blev dobbelt skønt.

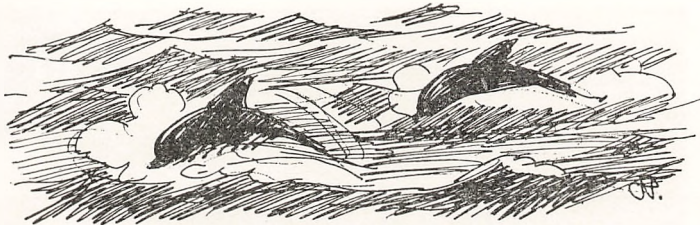
Det kan vist ikke nytte at gaa i Enkeltheder, dertil har jeg oplevet alt for meget. Mit Arbejde paa Apoteket som Receptar er jeg uhyre glad for, og min Fritid og mine Fridage flyver af Sted med Traveture, Sejlture til de andre Øer, Tennis o. m. a. En meget stor Oplevelse havde jeg for ca. 14 Dage siden i Grindefangsten. Der blev fanget ca. 120 Grindehvaler mellem Klokken 3 og 5 om Morgenen. En Beskrivelse af et saadant Grindedrab læser man vist let om i enhver Bog om Færøerne, saa jeg skal kun sige, at jeg oplevede baade Fangsten — et Blodbad uden Lige — og Grindedansen, og Kødet og Spækket har jeg været med til at spise — det sidste var ingen Fornøjelse!

Ja, nu kan De se, hvad De kan faa ud af min lille Beretning. Jeg tænker ofte tilbage paa min glade Skoletid i Høng. Siden da har Begivenhed paa Begivenhed afløst hinanden, og Tiden flyver kun alt for hurtigt af Sted.

At Tankerne netop i disse Dage gaar til Høng og Finderup, skyldes jo ogsaa Tabet af baade Hr. *Dolleris* og Provst *Holm*.

De venligste Hilsener til alle, der gerne vil have en Hilsen fra mig.

INGE HOLST PEDERSEN.

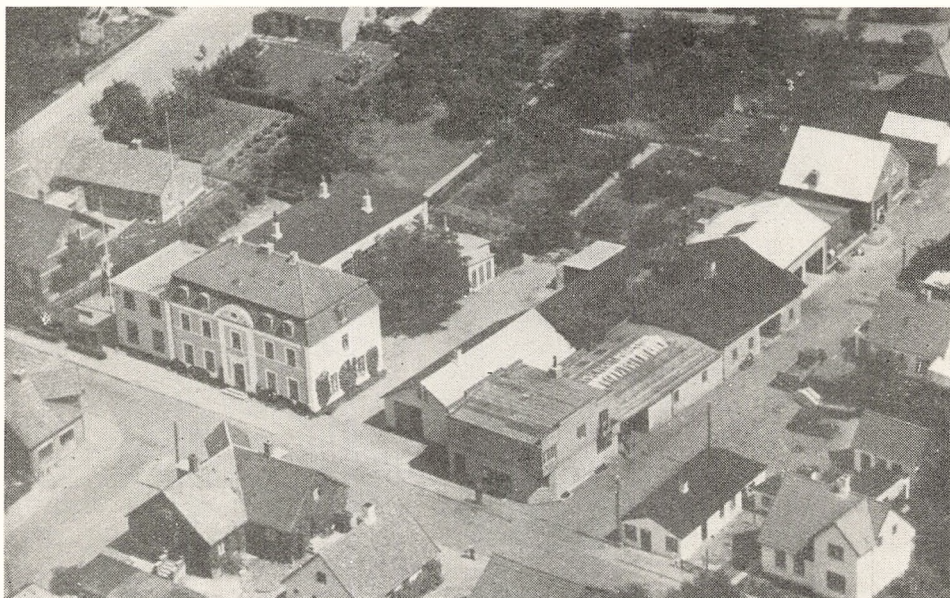

Et Aar er gaaet ...

DET FØRSTE JULETEGN, der kommer en personligt ved, er dukket op. Det er L-Mærket, det med Risengryn, der skulde afleveres. Man viser Stemningen, der et lille Øjeblik viser sig, langt bort. Det er for tidligt ... Ja, men i Morges var der minsandten i Ins tegnet et Julelys paa Tavlen. Redaktionen er aabenbart ikke ene om at have Fornemmelser. Og saa det tredie Varsel: et Blik paa Kalenderen faar ens daarlige Samvittighed til at reagere. Nu skal Manuskriptet til Høngbogen være færdigt, hvis den skal naa ud til Jul.

ELEVTALETT holder sig konstant omkring de 90. Dog var Tilgangen af nye, ikke uventet, noget mindre i Aar, lige knap 50. Vi naar derfor kun den sædvanlige Flok, takket være en stor Afgangsklasse. Om alt gaar vel, bliver Holdet til Sommer det største, vi har haft. Fordelingen mellem de forskellige Klasser er nærmest ideel. Der er kun to Afgangsklasser, een af hver Retning, altsaa ikke som i Fjor to Matematikerklasser. Der skal derfor kun skaffes Plads til fem Klasser — og det gaar. Tilmed er ingen af Klasserne over 23 og ingen under 14.

BYGGERI. Vor private Marshallhjælp, uden at Sammenligningen forøvrigt skal drives for vidt, er nu begyndt at virke. Det er den nye Tilskudslov, der endelig er kommet. Den gælder med tilbagevirkende

Set fra oven

Kraft fra 1. April 1947 og har derfor, ved sine Tilskudsraters à-jourføring, pludselig givet os Midler til at røre ved det uendelig haardt tiltrængte Byggeri. Tilmed har Byggedirektoratet givet Lov til at bygge. Selvom det ikke er den helt store Plan, der realiseres, er det dog altid noget.

Hidtil er da følgende sket: en Villa paa Nyvej 1 er købt. I Forhuset er Hr. *Esm. Erikson* rykket ind. I Bagbygningen, der rummede nogle store Garager nenedunder og et Par Værelser ovenpaa, er det hele nu indrettet til Værelser — eller

rettere med det nuværende Arbejdstempo, bliver det hele indrettet til at kunne rumme en 14 Elever, der faar Thekøkken og Vaskerum. Det er da Meningen at lade alle kvindelige Elever, baade første- og andetaars, bo der paa *Esmans Collegium*. Derved bliver anden Sal paa Skolen ledig, og dette i Forbindelse med i hvert Fald 4, muligvis 8 nye Værelser paa denne Sal skulde saa nogenlunde give Plads til alle førsteaars mandlige Elever paa selve Skolen. Paa Hovedbygningen stræber vi efter at faa „Hat“ paa den kullede Udbygning mod Nord med Spisestuen. Den har altid gjort et mærkeligt barhovedet Indtryk. Forhaabentlig raades der Bod paa det nu. I hvert Fald bliver der en Tilbygning mod Syd, svarende til den mod Nord, men ført helt op. Facaden til Gaden skulde saaledes blive ret anselig.

Ved Byggeriet skulde Skolens Kontor frigøres til en „stille Læsestue“ og formodentlig Skolestue, medens Læsestuen kun skulde være Opholdsstue. I denne Forbindelse kan nævnes, at gennem en Læsekreds i moderne Litteratur er Grunden til et Bibliotek lagt. Paa første Sal bliver Forstanderlejligheden udvidet. Den trængte ogsaa til det. Paa anden Sal kommer som sagt i alle Tilfælde fire Elevværelser til. Laden bliver halveret paa langs, da den nye Sydudbygningens Mur kommer til at gaa der, hvor Ladens Nordmur stod. Den forsvundne Ladehalvdel giver saa Plads til Gaardindkørselen. Hvor meget, der rykkes om paa Baglokaliteterne, kan ikke overskues paa nærværende Tidspunkt. Haven skulde ogsaa gerne saneres og omlægges efter en Enhedsplan. I Øjeblikket bærer den i høj Grad Prag af at være sammenkøbt af flere Smaastumper. Lige i disse Dage ligner Laden og nærmeste Omgivelser et Billede fra en Ruinby. Fortovet udenfor gøres tilmed i Stand efter først at være rodet op.

Men til Foraaret skulde alt være færdigt. Og — som vi glæder os. Det skal ikke være nogen Hemmelighed, at hvor godt vi end befandt os i

Da Lademuren faldt

Høng — ikke Hamborg

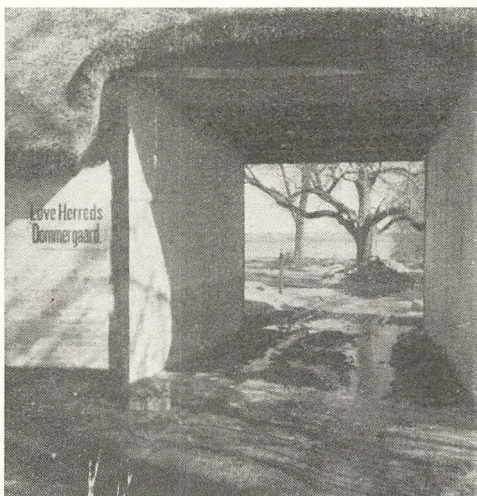
Høng, bevirkede snævre Pladsforhold ikke mindst for Forstanderen, at han af og til omgikkes med Tanken om at søge andetsteds hen, blot for Boligens Skyld, inden det blev alt for sent. Det sled ganske simpelt for meget ikke at have Plads. Den, der kun gaar her et Par Aar i sin Ungdom, kan dog se en Ende paa Besværlighederne, men for en anden en at skulle leve i det Aar efter Aar . . .

MEDHJÆLPERNE har heldigvis ikke skiftet ret meget. En af Lovens vigtige Følger skulde ogsaa være større Fasthed paa dette betydningsfulde Omraade, nu da Forholdene løn- og pensionsmæssigt skulde være ens ved Kursus og Skole. Kun Hr. *Norreslet* rykkede sine Teltpræle op og fulgte i sin For-gængers Spor til Næstved Gymnasium, der synes at have en veludviklet Appetit paa Danskklærere fra Høng. Vi vil savne Hr. *Norreslet* som det behagelige og kultiverede Medlem af Lærerkollegiet, som den dygtige Underviser i Skolestuen og ikke mindst som Oplæser og Iscenesætter. Baade aktivt og mere passivt kom Hr. *Norreslets* dramatiske Evner til Udfoldelse. Afløseren blev Hr. *Ringgaard*, der dog indtil November ikke har kunnet tage fuldt Timetal, da han samtidigt har skullet passe sin praktiske Pædagogicum i Slagelse. Men nu har Hr. *Ringgaard* taget fat for fuld Kraft her, saa Skema og Timefordeling bliver mere normale. De øvrige Lærerkrafter er de samme: Frkn. *Pihl* og *Humlum* og Herrerne *Esm. Eriksen*, *Ørnsnes Christensen* og undertegnede. Under Frk. *Humlums* langvarige Sygdom indtil 1. November vikarierede Hr. cand. mag. *Lylne Jensen*, som vi gerne ser her en anden Gang, hvis det skulde blive nødvendigt. Under Frk. *Pihls* Ophold i Udlandet de første Uger af Skoleaaret besørgedes hendes Timer af Hr. stud. mag. *Tage Nielsen*.

STUDENTERKURSERNES FORHOLD TIL MYNDIGHEDERNE har der i det forløbne Aar været rig Lejlighed til at beskæftige sig med. Langt om længe kom Loven. Først hen paa Forsommeren blev den underskrevet. Den blev vistnok saa tilfredsstillende, som det under de givne Forhold var muligt at faa den, og den betegner et umaadeligt Fremskridt ved at borttage den økonomiske Utryghed, der ikke gav Arbejdsfred i Sindet. Hvordan Loven i Enkeltheder kommer til at arbejde, kan ikke siges endnu, da der vil være en Overgang, inden den kommer til at virke normalt. Det er et større Arbejde, end man tror, at opbygge en ny Administrationsgren lige fra Bunden, saadan som Tilfældet er her. Medarbejdet ved Ordningen af de mange Detailspørgsmaal har ogsaa taget en stor Del af Redaktørens Tid, da han som Kursusledernes Talsmand maa tage en Del af Forhandlingerne. Det skal her siges, at der altid fra Lærerorganisationernes og Myndighedernes Side, da de først var varmet op for Sagen, har været vist os den største Hjæpsomhed og lige fra første Færd stor Venlighed.

Studenterkurserne er i det hele inde i en stærk Udvikling, som det er meget morsomt at gøre med. Det gælder andre Omraader end det økonomiske. I mange Aar har en Sammenligning mellem Eksamensstoffets Omfang ved Kurser og Skoler aabenbaret en Skævhed til Ugunst for Kurserne. Der var en efterhaanden urimelig Forskel, der svarede til de usikre Forhold ved Kurserne for mange Aar siden, men ikke til de nu stabiliserede Kursusforhold. I Forbindelse med Drøftelsen af en almindelig Nedskæring og Om-lægning af Eksamenskravene for Skolerne har man derfor ogsaa taget Kursernes Forhold paa dette Omraade op til Behandling. Undertegnede er ogsaa her med til at arbejde paa Kursernes Sag. Da Kommissionen endnu ikke har afgivet sin Betænkning, skal der p. t. ikke røbes noget eller spaaes om noget Resultat. Men lidt kommer der vel ud af det, saa de værste Urimeligheder fjernes. Der er god Grund til, at det skulde ske.

Under Forholdet til Myndighederne bør ogsaa nævnes det lægelige Tilsyn, der fra nu af omfatter Eftersyn af alle paa Skolen for Tuberku-

Vor højeste Myndighed bor idyllisk

lose samt det almindelige Lægetilsyn med Skoleelever. Ordningen træder i Kraft nu fra November. Begge Dele er udmærkede og betryggende Foranstaltninger. Dr. *Strandbygaard* er Skolelæge for Høng og Omegn.

MØDER OG BESØG har været de sædvanlige. Igen i Aar har ikke faa af Eleverne deltaget i Sammenkomster og Arrangementer udenfor Skolen, paa Højskolen eller Hotellet. Der er i Anledning af Forstander *Bjerrers* Bortrejse fra Høng god Mening i at sige ham

en varm Tak for den Hjælp, vi gennem hans Imødekommenthed har faaet i vore Bestræbelser for at gøre det koncentrerede Kursusarbejde saa højskoleagtigt som muligt. Af Tilsynsførende har siden sidst ingen været her. Fra Foreningen *Norden* havde vi i Januar som tidligere en Rejselektor, Dr. *Anders Andersson*, Uppsala, der om Formiddagen fortalte om Stockholm i svensk Litteratur, om Aftenen for vore egne og „Præ'erne“ om Sverige under og efter Krigen.

EKSKURSIONER OG UDFLUGTER har været afholdt i noget større Udstrækning end ellers. I Fastelavnen en særdeles vellykket Tur til København fra Lørdag Middag til Mandag Aften med Teaterbesøg (*Soyas Efter*), velbesøgt Sammenkomst med gamle Elever, Besøg paa Rigsdagen, Absalons Borg, Repræsentationslokalerne paa Christiansborg og Nationalmuseets Oldtidsafdeling. En saadan Tur vil vi gerne gøre om igen. Indkvarteringen klaredes ad privat Vej. I Foraaret kørte vi en Tur med I. Klasserne over Tornved Bjerg, Tveje Merløse Kirke, Audebodæmningen, Høve, Dragsholm og Saltoftehøj — en kombineret Historie- og Geologiudflugt. Turen efter Elevmødet maatte derimod desværre aflyses paa Grund af manglende Tilslutning. Det blev forsøgt at ordne en WFA-Tur til Frankrig i Sommerferien, men de urolige Forhold gjorde, at den blev opgivet, og til Erstatningsturen til England meldte der sig ikke nok Deltagere.

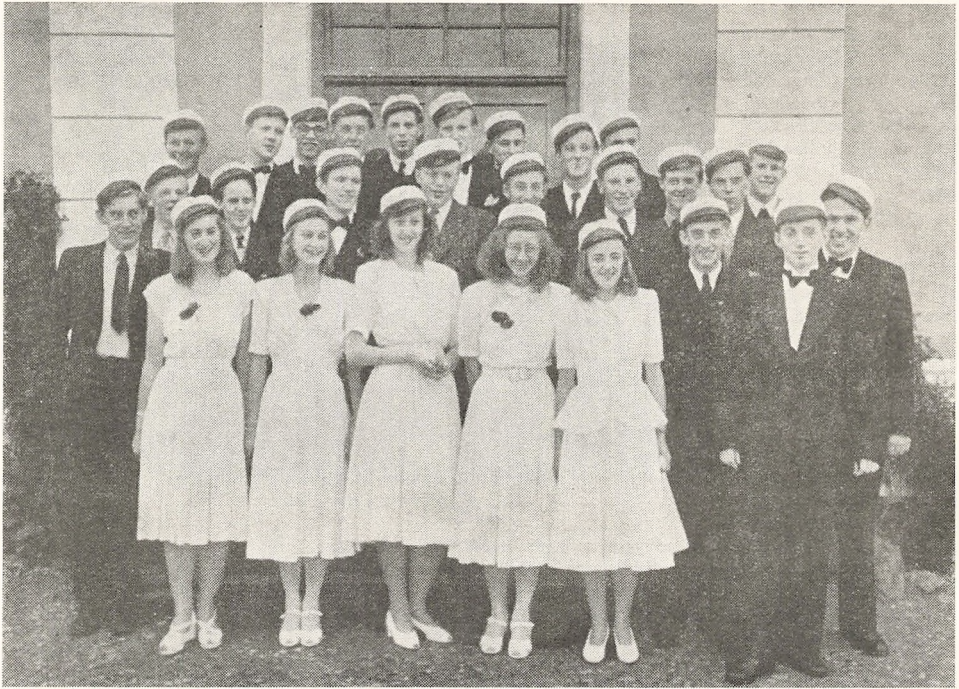
FESTERNES Tal har været noget udvidet. I November realiseredes en i flere Aar næret Idé, nemlig at samle Værterne til en Aften med Kaffe-bord og Underholdning, for at Værterne kunde se deres Logerende i disses egne Omgivelser. Det var et Førstegangsforsøg, og et og andet bar maaske Præg deraf. Alligevel opmuntrede Eksperimentet til Fortsættelse. Det har sin store Betydning at skabe en nærmere Forbindelse mellem Værter, Skole og Elever. Skolekomedien i December var *Vildanden*, som flere af os senere igen har haft Lejlighed til at se i Slagelse ved en Tourné og paa det Kongelige. Opgaven var

Parti fra Bro Mølle

Naar han Morgenmuden?

Studenter 1948

stor — for stor uden Tvivl, og Stykket for langt, naar der skulde danses lidt bagefter. Adskillige af Rollerne var dog slet ikke saa ringe besat, saa Instruktøren, Hr. Nørreslet, og de optrædende kunde uden at blues tage imod Bifaldet.

Fra Skolekomedien er der jo ikke mange Dage til Juleafslutningen, hvor Sognepræst *Paludan-Müller*, Sæby, talte og læste. Iøvrigt kender man jo Programmet ved denne Lejlighed saavel som ved Nytaarsmodtagelsen. I Fastelavnen var de fleste som nævnt i København, saa Skoleballet faldt ret sent op mod Martsprøven.

Heldigvis bestod i Aar igen alle til Eksamen. Selvom der ikke var nogen Udmærkelse, tror jeg, det er længe siden, Gennemsnitsresultaterne i begge Klasser har været saa tilfredsstillende. Selve Eksamen trak ualmindelig længe ud i Aar, men endelig blev vi da færdige. Om Afskedsfesten vil vi lade *Soro Amtstidendes* Referent fortælle:

— I Gaar samlede Studenterholdet og en Del af Forældrene til en smuk Afslutningsfest paa Gymnasiet. Forstander *Monrad* bød velkommen og udtalte sin Glæde over, at der var kommen saa mange til Stede. Efter en udmærket Middag talte Forstanderen. Han sagde bl. a.:

Alt er gaaet vel, og Skolen ønsker de ny Studenter hjertelig til Lykke. Forfatteren til Bogen „De seks“, afdøde *Rudolf Bruun*, har etsteds skrevet dette Motto:

Benyt den Dag, der glider nu,
byg Borg af Hverdags Stene.

Der er, sagde Forstanderen, meget, der kalder paa Ungdommen og appellerer til dens aktive Indsats. De unge tænker ganske naturligt mere paa det, der skal ske, end paa det, der er sket. Det er et stort Ansvar at benytte Dagene rigtigt, for de kommer aldrig tilbage. Det er først i Gymnasiet, de unge faar

Ansvar et og maa stole paa sig selv. Jeg tror, Studenterholdet kan vedstaa dette Ansvar. I gaar ud i Livet og skal skabe noget. Der er en Verden, som skal bygges op, og det er et daarligt Menneske, der ikke har noget at bygge. Men det gælder om, at der i den Borg, I skal bygge, er Plads til at leve et Menneskeliv. Det har vi i al Skrøbelighed forsøgt paa Gymnasiet. Saavel i som uden for Timerne har vi villet give jer almen Menneskelighed og gøre den kolde Kundskab varm. Borgen skal bygges af Hverdags Stene, for det er ikke blot i Begejstringens Timer, men i „det jævne“, vi skal bestaa vor Prøve. Det gælder om, at vi gør vor Pligt paa det Sted, vi bliver sat.

Efter Sangen „Paa det jævne“ bragte Forstanderen cand. mag. Nørreslet, der forlader Skolen, en Tak. Formanden for *Erania*, *Borchersen*, ønskede Studenterne til Lykke og udbragte et Leve for dem. Taleren takkede ogsaa Hr. og Fru Nørreslet.

Cand. mag. *Poul Nørreslet* takkede for de gode Ønsker. Kursuset vilde blive en Studenterfabrik, hvis det blot gjaldt om at give Eleverne Færdigheder, og der ingen Aand var. Vi har været som en stor Familie. Forstander *Monrad* har den realistiske Sans og forstaaer at systematisere uden at skade Aanden eller rettere saadan, at der bliver Tid til at tale lidt baade i og efter Timerne.

Cand. mag. *Esman Eriksen* bragte Studenterne en Hilsen fra Høng-Samfundet, da Formanden, Redaktionssekretær *Hans Bagge*, var forhindret i at være til Stede. Til Lykke med Eksamen og velkommen i *Erania*.

Paa Studenterholdets Vegne takkede *Gert Andersen*, særlig Forstanderparret. Gymnasiet har været et virkelig Hjem for os. Vi takker ikke blot Lærerne, men ogsaa Køkkenpersonalet for god Forplejning. Selvom Skolen har været præget af haardt Arbejde, bliver Aarene et værdifuldt Afsnit af vort Liv, og vi vil ligesom alle tidligere Studenter mindes Tiden paa Gymnasiet med stor Glæde.

Sognefoged *Johs. Petersen*, Tersløse, bragte Forældrenes Tak. Vi har været trygge ved at sende de unge paa Gymnasiet her.

Ingeniør *Samson*, Svinninge, takkede Kursuset og Forstanderen. Alle Elever har været glade for Livet paa Skolen og for det Kammeratskab, der har raadet.

Forstander *Monrad* uddelte Bogpræmier til *Inger Jensen*, *Gorm Petersen* (Bog gave skænket af Boghandler *Thorbek*), *Kristian Nielsen* og *Henrik Berg*. Til Slut takkede Forstanderen alle, der var kommen til Stede, Medarbejderne og *Holbæk Amt* for Understøttelsen, som gør det muligt, at Undervisningen ikke bliver dyrere for Elever fra Amtet, end den er paa Statsskolerne. — — —

Saa prøvede vi dette Aar noget nyt, som det er min Opfattelse, at ingen af Parterne fortrød. Selve Studentergildet var flyttet fra Aftenen før til Aftenen efter Afslutningen paa Skolen, der som bekendt foregaar om Middagen. Denne Flytning gav en Oplagthed til begge Arrangementer, som var udmærket. Noget nyt var ogsaa, at til Studentergildet havde man inviteret Lærerne med Koner, det vil i Praksis sige de af Lærerne, der ikke i Forvejen var taget paa Ferie. Og de gik nu Glip af noget, af meget.

Forstander Monrad taler ved Mindestensafsløringen

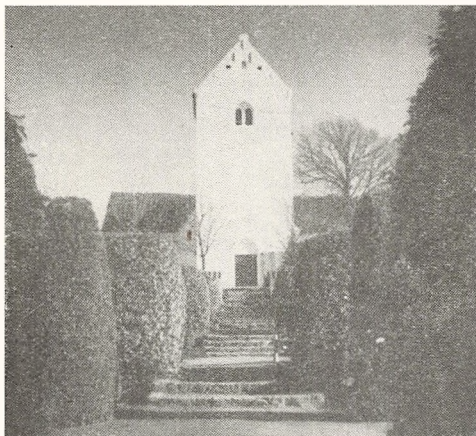
Det var en virkelig vellykket Fest i *Skovhuset* ved Korsør. Det blev sent, eller om man vil tidligt, inden Bilerne rullede ad Høng til.

Elevmødet var i Aar det seneste, det kunde blive, nemlig 4. og 5. September, noget for sent for nogle, men netop tilpas til andre, blandt dem Skolen selv, der gerne vil kende de nye Elever en lille Smule, før der skal festes med dem. Trods det noget sene Tidspunkt var Tilslutningen ikke ringe. Lørdag Middag var der Frokost og Samvær for 25-Aars Jubilarerne. Mødeprocenten var knap saa stor som sidst, men lidt over Halvdelen af Holdet var dog mødt, og vi fik igen det absolutte Indtryk, at var end mangt og meget forandret paa Skolen i de 25 Aar, var der dog saa meget tilbage af det gamle over Stedet, at Jubilarerne hurtigt fandt sig hjemme her. Lørdagaftens-Foredraget holdtes i Aar af undertegnede. Aftenen endte noget mat, takket være at Høngsamfundets Generalforsamling var puttet ind før Underholdningen. Vi var for trætte, selvom der var absolut gode Ting og Ideer i Morskaben. Blandt andet venter vi os noget af Sangkoret i Fremtiden. Matheden hvilede ogsaa over Søndagens Sportskampe. Dette giver alt i alt Anledning til Overvejelser om Forandring i Programmets Form, for at finde det rette. En Ting skulde det dog nødvendig ende med, nemlig at de nuværende Elever ikke rigtig synes, at Mødet med de gamle Elever kommer dem ved, saa de foretrækker at benytte disse Halvfridage til at tage hjem. I saa Fald viser sig her en anden Ulempe ved at have Elevmødet saa tidligt paa Skoleaaret, nemlig den, at de nye Elever ikke er kommet ind i Skolens Tone og Trav endnu.

Iøvrigt fik Søndagen sit Præg af Mindefesten for Forstander *Dolleris*. Forstander *Gunnar Olsen*, Glamsbjerg, Redaktør *Bagge* og undertegnede talte ved Mindestenen — se iøvrigt andetsteds i denne Aarbog. Mange af vore Elever har jo først været paa Realskolen og deltog derfor ogsaa i Sammenkomsten paa Højskolen bagefter. Paa Grund af Omstændighederne bortfaldt Friluftskomeden og Ballet. I Stedet var der om Aftenen Oplæsning og Sang til Luth ved Skuespillerinde *Ellen Malberg*.

Kunde det om forrige Beretningsaar siges, at det var et godt og roligt Aar uden større Hændelser udover den, at Loven var i Sigte, saa er dette sidste Aar præget af flere afgørende Begivenheder. Og saa det var et godt Arbejdsaar, heldigvis da. Men det laaner sin Farve af to Ting, dels den, at Loven endelig kom og maaske trækker en Række andre Forbedringer for Kursus med sig. Dels præges Aaret af en Række Dødsfald indenfor den Kreds, der stod Skolen nær eller i hvert Fald paa den ene eller anden Maade havde Tilknytning til den. 12—13 Gange har vi været til Begravelse i det forløbne Aarstid.

Dolleris' Død er allerede nævnt. Hans pludselige Bortfald den 1. April gjorde et meget stærkt Indtryk paa os. Af de andre Dødsfald skal udover de tidligere omtalte blandt gamle Elever kun nævnes to. Det ene er Provst *Holms*. Elever er vel ikke særlig flittige Kirkegængere, men der var dog i hvert Hold dem, der fandt ud i Kirken om Søndagen og lyttede til Provstens altid lodige Prædikener med deres særegne Egenskab at have noget at sige til alle, hvor forskellige end deres Forudsætninger var. Men endnu flere kendte Provsten fra de Gange, han har været hernede til en Lørdag-aften. Som gammel Gymnasielærer var han altid interesseret i Gymnasieungdommen. Som vi savner *Dolleris*, vil vi ogsaa savne Provsten. De var med til at præge det gamle Høng, der nu er ved at forandres. For nogle Maaneder siden var undertegnede endnu den af Anciennitet yngste blandt de mange Skoleledere i Høng. Om nogle Maaneder (med Fru *Dolleris* som Undtagelsen) den ældste, takket være allerede skete eller kommende Lederskifter paa Højskolen, Landbrugsskolen og Privatskolen. Man føler Rigtigheden i det, som en skrev, at nu er Viseren paa Livets store Ur med et Ryk stillet et langt Stykke frem. Til at frembringe denne Følelse bidrager ogsaa det sidste Dødsfald, der her skal omtales, det, der angaar undertegnede mest personligt. Det

Finderup Kirke

har været det hidtil sidste i den lange Række, det, jeg for mit eget Vedkommende ligesom har gaaet og ventet paa ved alle de andre. Jeg tænker paa min Faders Dødsfald. Paa Grund af Svaghed flyttede han og Mor hertil i Sommerferien og rykkede ind i den Lejlighed, Esm. Eriksen hidtil havde beboet. Svageligheden var dog allerede dengang saa vidt fremskreden, at Far ikke mere end et Par Gange naaede den korte Afstand hen paa Skolen til os. Det er derfor ikke mange Elever, der kendte Far, og han kendte heller ikke mange af jer personligt. Men faa har som han fulgt os her paa Skolen og glædet sig, efterhaanden som Forholdene konsolideredes. Han har bistaaet os baade med Raad og Daad, Skolemand i det frie Ungdomsskolearbejde som Far var i mange Aar, før han blev Præst.

Meget er vundet — og meget er mistet i det Aar, der nu hælder dybt i sin Gang. Men baade i Glæder og i Sorger er der meget at sige Tak for, og det gør vi af fuldt Hjerte, ogsaa til gamle Elever og Venner af Skolen, som vi ønsker

en glædelig Jul og et godt Nytaar!

Deres hengivne

A. T. og J. H. MONRAD.

Høngs Vartegn

Fra — om — til gamle kammerater

Vi har i år udelukkende søgt at samle stof fra 5, 10, 15, 20 og 25 årsjubilæarerne. Dels var stoffet sidste år næsten overvældende, dels vil det måske være urimeligt *hvert* år at ulejlige repræsentanterne. Samtidig med indbydelsen til elevmødet udsendtes til alle medlemmer af ovennævnte årgange en opfordring til at give oplysning til denne rubrik. Forbavsende få har reageret på denne opfordring. De årgange, hvor repræsentanten har sat noget ind på at få samlet stof, har derimod givet gode resultater, som vi siger disse repræsentanter oprigtig tak for. Enhver, som har lyst og tid til at samle oplysninger om kammeraterne, opfordres imidlertid til at tage fat; thi der er ingen tvivl om, at arbejdet vil blive påskønnet; alle vil nemlig gerne læse denne rubrik, der er blot for få, som vil skrive. Der skal i alt fald meget kraftige henstillinger til. Til slut skal bemærkes, at for medlemmer findes adressen i medlemslisten.

Esmen Eriksen.

1924 Gennem årsrepræsentanten hr. Kai Larsen har vi modtaget, at:

Ebba Christensen er bogholderske.

Jakob Jakobsen har, efter at være blevet medicinsk kandidat, taget embedslægeeksamen, er blevet dr. med., specialist i psykiatri og amtslæge i Vejle. Har i højere grad end de øvrige klassekammerater holdt forbindelsen med Høng vedlige, idet han er gift med en datter af fabrikant Vilh. Pedersen, Karen, der i sin tid var en skattet gæst ved gymnasiets stilfulde baller.

Knud Dahl Jensen, Aale, har været meget syg, men er, såvidt det har kunnet oplyses, nu i god bedring.

Magnus Knudsen er lokalredaktør for „Fyns Tidende“s Assenskontor og harcellerer i velskrevne og rammende referater af begivenhederne på fødeøen.

Onni Kyster har som redaktør af „DET BEDSTE“ vraget „Svensden“, under hvilket navn vi bedst kender ham. Privatadresse: Raadhusvej 48, Charlottenlund. (Se iøvrigt årsskriftet 1947.)

Kaj Larsen er statsaut. revisor, nu revisor (kontorchef) i forsikringsrådet og tillige konsulent for indenrigsministeriet i regnskabssager. Har tidligere som revisor i ligningsdirektoratet deltaget i skattejagten landet over og også herunder truffet gamle Høng'er, men uden „udbytte“.

Søren Larsen forestår regnskabsafdelingen ved Det Apostoliske Vikariat for Danmark, Amaliegade 31A, København.

Inge Mathiesen er gift med lektor Wæver-Rasmussen, Hjørring.

Arne Melgaard er chefredaktør for ugebladet „Hjemmet“, og hans private hjem er på Godthaabsvej 131, København. (Se iøvrigt årsskriftet 1947.)

Gustav Mortensen er cand. polyt og ingeniør ved D.S.B., gift med Margot Jacobsen (Høng 1923), se årsskriftet 1947, adr. Stadion Allé 264, Aarhus.

Ivar Munk er cand. polit og fuldmægtig i direktoratet for ulykkesforsikringen. Har endvidere gennem en årrække været tilknyttet invalideforsikringsretten og er lejlighedsvis medarbejder ved forskellige tidsskrifter og dagblade.

Alhed Nielsen er gift med redaktør Kr. Jespersen, „Roskilde Dagblad“. Hun håber, at så mange som muligt kan mødes i Høng i jubilæumsåret, og deri er vi forhåbentlig alle enige.

Carola Czermak Nielsen er gift med cand. mag. Nielsen, Kastedvej 313, Aalborg. Samtidig med pasningen af hjem, mand og to børn har hun med mellemrum gjort vikartjeneste bl. a. ved Handelsskolen.

Svend Johs. Nielsen er lærer ved en Realskole i Kalundborg.

Johannes Pedersen er praktiserende læge i Brørup og gift med en søster til afdøde Poul Schibbye. *Karl Kristian Rønde-Andersen* er praktiserende læge i Vordingborg. Foruden ved sin lægegering har Karl A. glædet vordingborgenserne med sit sceniske talent, som var værdsat af kammeraterne allerede i gymnasieårene.

Poul Schibbye, læge, døde i 1945, se Nekrologen i årsskriftet 1945.

Vagn Skriver, der er cand. polit., gjorde i nogle år tjeneste ved Statsfængslet i Horsens, men har i de senere år været forsorgssekretær ved Psykopatfængslet i Vridsløselille, og går med liv og sjæl op i sit store arbejde for fangerne.

Erling Stenbæk døde under sit regensophold.

Magnus Stevns er magister i sammenlignende litteraturvidenskab og bor Herlev Bygade 19, Herlev.

Gustav Würtzen er cand. polyt. og kunstmaler. Har tilbragt nogle år i Schweiz, men bor nu Vedbækgade 12, København.

1928 *Aage Bent Kring* fortæller: F. 8. aug. 1909, studentereks. 1928, studerede jura 1 år, men læste derefter på Tandlægehøjskolen. Eksamen 1932. Praktiseret siden 1935 i Aarhus. Tog Kantussen 1939 og gennemgik derefter førstedelsfagene til medicinsk embedseksamen, uden dog at gå op til nogen prøve. Gift 1937 med tandlæge Ellen Alvig. I de seneste år har jeg væsentligst beskæftiget mig med at udforme et system for effektiv hjemmetandpleje, der gør det muligt at reducere angreb af tandsygdomme meget betydeligt og som samtidig er egnet til behandlingen af tandkødsbetændelse og paradentose (løse tænder). De sidstnævnte lidelser er meget hyppige (80—90 pct. af den voksne befolkning er angrebet af dem i større eller mindre grad) og farlige, idet man regner med, at de forårsager halvdelen af samtlige tandtab. Jeg udgiver i november i år en praktisk vejledning i forebyggelse af tandsygdomme med titlen: Hvad kan jeg gøre for at bevare mine tænder? Agter at fortsætte med udgivelse af andre populære skrifter om tænder og tandforhold.

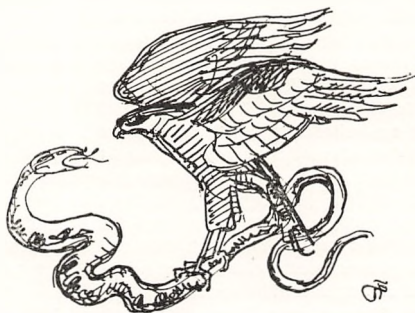
Svend Stigsgaard, der i disse dage (nov.) er på rejse i England, blev civilingeniør i 1934 og har i en årrække været ansat ved Nordiske Kabelfabrikker i København; gift 1936: 2 børn. Adr.: Lupinvej 10, København, Brh.

Aksel Vigild fortæller: Bank i studietiden, 3 år på regensen; cand. jur. 1935, sagførerfuldmægtig i Roskilde 5 år, sekretær i landbrugsministeriet 1936, fuldmægtig 1943, ekspeditionssekretær 1946, tillige medarbejder i landsskatteretten 1936—46; amtsligningsinspektør for Ribe amt 1946. Gift 1935, 3 børn, hvoraf tvillinger (nu 12 år).

1933 *Torsten Jørgensen* fortæller: Rusåret brugte jeg til at få afklaret, hvilke fag mit studium skulle omfatte. Det eneste, jeg var klar over, var, at musik skulle med som et af de tre fag; men ellers må jeg tilstå, at der i begyndelsen herskede nogen usikkerhed. Jeg begyndte med engelsk som hovedfag; senere gled det ud og erstattedes af dansk, som så senere igen reduceredes til bifag til fordel for musik. Ved den afsluttende eksamen vinteren 40—41 var fagfordelingen: musik, dansk og tysk. Foråret 1941 aflagde jeg den pædagogiske forprøve på Metropolitanskolen, og 15. august samme år sad jeg så „i saksen“ som timelærer ved Sct. Jørgens Gymnasium. Her blev jeg i december 44 udnævnt til adjunkt. Men i 1946 havde jeg fået nok af at fungere som sanglærer hver dag fra 8—2, så jeg flyttede teltpælene ca. 1 km, nemlig til Nørre Gymnasium. Her underviser jeg både i musik og dansk og befinder mig aldeles glimrende. Sommeren 1940 giftede jeg mig med Valborg Garde, som i løbet af vort ægteskab har udviklet sig til en udmærket sangerinde og et skattet medlem af radiokoret. Så der er ingen mangel på musik i familien, så meget mere, som vi i 1941 fik en datter, Bodil, der på det punkt slægter sine forældre på og også gør sit bedste for at forstyrre naboernes middags- samt anden søvn. Mit eget lille talent for sang har jeg dyrket dels i Studentersangforeningen, et medlemskab, som forlængede studietiden med et år (!), men som også bragte mange glæder med sig, bl. a. en uforglemmelig koncertrejse til Bruxelles-Paris i 1935, dels som medlem af Stig Mervild-Kvartetten.

Karsten Munk fortæller: Efter at være blevet civilingeniør i 1940, var jeg soldat og fik derefter ansættelse hos D.S.B. i København og blev i 1944 forflyttet til Århus, hvor jeg har boet siden. Blev gift i 1942 og har 2 børn. Har ikke præsteret hverken litterære eller videnskabelige arbejder. Det nærmeste, jeg er kommet videnskaben, er som træner i fodbold for studenterne ved Århus Universitet. Løvrigt befinder jeg mig godt her i Jylland, i hvis Åer der er rigelig kompensation for Vejbjerggaardens mose. Hilsen til alle gamle venner fra Høng-tiden.

- 1938 Om matematikerne fortæller Højer Jensen:
- Evald Blach*, cand. polyt. 1944. En tid ansat hos Monberg & Thorsen ved Rømhøvdæmningen. Fra januar 1946 ansat i Varme- og Sanitetsfirmaet Kærdel, Søborg. Gift.
- Bent Fris Jensen*, cand. jur. 1948, ansat på amtmandens kontor i Sorø, gift.
- Boj Højer Jensen*, forstkandidat 1944. August 1948 ansat som forstassistent og godsfuldmægtig under Svenstrup Gods pr. Borup, gift.
- Borge Jarly*, landinspektør 1944, derefter ansættelse i Geodætisk Institut, nu under Lagtinget på Færøerne, gift.
- Knud Brun Mogensen*, stud. jur., måtte under besættelsen rejse til Sverige. Efter befrielsen begyndt at studere sociologi. Rejste i 1947 til U.S.A. som stipendiat. Fra 15. juli 1948 lærer i dansk ved Presidio of Monterey, Californien. (Officerssskole. Se dagbladet „København“ 17. okt. 1948.
- Erna Nielsen*, tandlæge, nærmere oplysninger haves ikke.
- Heins Rosenberg*, elev på Snofficerssskolen, men gik efter 2 års forløb over til at studere matematik. Forlod også dette og blev discipel på et apotek; exam. pharm. 1945, cand. pharm. 1947. Ansat på et apotek i Viborg, gift.
- Ingrid Schmidt*, discipel på Graasten apotek. 1942 gift med dyrlæge Poulsen, Graasten.
- Erik Thye*, cand. jur. 1945. Sekretær i Ligningsdirektoratet, gift.
- Af de sproglige har nogle stykker selv skrevet.
- Johs. Holst* fortæller: Nysproglig studentereksamen 1938, afgangseksamen fra handelshøjskolen (H.A.) 1941. Derefter bl. a. annoncerepræsentant på dagbladet „Politiken“ og „Lolland-Falsters Venstreblad“, Nyk. F., sekretær i „Dansk Reklameforening“. Foråret 1946 ansat i A/S Dansk Shell, København, siden januar 1947 som reklamechef. Efteråret 1947 gift med Inger Hoelgaard Christensen. Ingen børn.
- Frode Møller Lauridsen* fortæller: Jeg begyndte efter studentereksamen 1938 på det teologiske studium, blev kandidat januar 1945, og kom samme år i juni til Kværs som sognepræst. Sognet her er grænsesogn — nabosogn til Graasten. Jeg blev gift 1. juli 1941.
- Olav Skovgaard Olsen* fortæller: Da mine data var med i sidste årsskrift, skal jeg blot tilføje: Lærer v. Den liberale Skole „Bredablik“ i Holte jan.-april i år, derefter v. Rødding Højskole i sommer. Pr. 1. aug. er jeg ansat som lærer v. Duborgskolen i Flensborg.

Årsberetning for „Erانيا“

ELEVERNES INTERESSE var i efterårssæsonen stor som altid først på skoleåret, og flere af aftenene bød også på god og fornøjelig underholdning. Den 15. NOVEMBER var der en militærdiskussion med indledning af kaptajnløjtnant *Rosentøve* fra generalstaben.

21. NOVEMBER fortalte Friseren *Kaj Thiele* træk fra hverdagskampen i Sydslesvig samt fantastisk spændende træk om sine oplevelser som tysk soldat.

Skuespilleren *Georg Philip* kom den 29. NOVEMBER og læste op. Stor skuffelse! — især for II-klasserne, der havde ventet sig en lige så god aften som Preben Neergaard sidste år.

Den 13. DECEMBER kom den store begivenhed: *skoleballet*. I komedien — „*Vildanden*“ — blev der vist mange fine præstationer af skuespillerne og det trods den vanskelige opgave, de her var blevet stillet overfor. Efter komedien var der bal, og også det var som altid overordentlig vellykket.

Generalforsamlingen kom den 18. DECEMBER og bestyrelsen blev valgt således: *Tage Johnsen* (formand) samt *Jørn Rudbeck*, *Carl E. Finding*, *Jeppé Hagedorn* og *Hans Ullum*.

20. DECEMBER *juleafslutningen* med juletalet af pastor *Paludan-Müller*. *Esman Eriksen* læste under den sædvanlige og let forklarlige jubel „lille x' og lille y's juleaften“. Det blev en dejlig aften, der var en egen stemning over alle, og den smukke aften sluttede med en julesang og et „glædelig jul!“.

Interessen for bestyrelsens arbejde sløjede lidt af i det nye år — som den havde gjorde det de andre år.

Den 10. JANUAR 1948 begyndte årets første aften med et foredrag om en høvdingegrav fra Jernalderen — det blev holdt af Arkæologen *Ørsnes Christensen* (hr. Ørsnes' bror). — Efter kaffen var der Hvem-ved-hvad-konkurrence, hvor II klasserne scorede. Aftenen sluttede med en sang.

Forstander *Monrad* holdt den 24. JANUAR et fornøjeligt foredrag om sin rejse til Sydslesvig — hvem skulle dog tro, hr. Monrad også forsøgte at lave „numre“ i tolden. Foredraget var udmærket, og man fik et glimrende indtryk af forholdene i Sydslesvig.

Fastelavnsfesten i København sammen med Høng-samfundet blev en stor succes til megen fornøjelse for både gamle og nuværende elever.

Den 14. FEBRUAR blev der holdt *fastelavnsfest* i Erانيا med maskerade og bal.

Den 21. FEBRUAR: Den kristelige gymnasiebevægelses sekretær, hr. *Poul Honoré* holdt foredrag om kristendom. Foredraget efterfulgtes af diskussion og samtaler.

Den 20. MARTS stormfuld *generalforsamling* med et utal af vilde mennesker på talerstolen — valgt blev *Borchersen* (formand) samt *Hans Ullum*, *Arne Dinesen*, *C. E. Finding* og *L. Lück*.

Den 17. APRIL *broget underholdning*. Her var, hvad hjertet kunne begære: Studentersange og skønhedskonkurrence for mænd, tankeløsningsapparat o. m. a. Det blev en særdeles vellykket aften.

Erانيا samlede den 21. AUGUST eleverne til den årlige *Tissøtur*. Turens formål var, at eleverne kunne lære hinanden at kende, og det gik vist også udmærket. På hjemvejen vederkvægede man sig med is og sodavand.

En aldeles vellykket aften blev den 28. AUGUST, hvor pastor *Tage Rydal*, Ryslinge, læste op og fik en stor og absolut fortjent succes på *Trold kan tæmmes*.

Elevstævnet den 4.—5. SEPTEMBER fik en god tilslutning.

Hr. *Monrad* holdt et godt foredrag ud fra sagaens korte beretning om Arnljot Gelline. Efter foredraget holdt Høng-samfundet generalforsamling, og til sidst var der underholdning.

Søndagen indledtes med en fodboldkamp mellem gamle og nuværende lever — bortset fra, at spillerne ikke anede, hvem der var deres medspillende, blev det skam ganske spændende. Frk. *Pihl* var dommer! Kampen endte med 4—1 til de nuværende! Om eftermiddagen blev en mindsten afsløret for forstander *Dolleris*. I højskolens sal læste og sang skuespillerinden *Ellen Malberg* — og dermed sluttede årets stævne.

Den 18. SEPTEMBER fælleslæsning af Holbergs *Maskarade* under instruktion af Hr. *Lyhne Jensen*.

Den 2. OKTOBER *retssag*, skrevet af ORS. *Grinder*. Stykket var godt, om end en smule langtrukket. Nævningenes afgørelse kom lidt bag på dommeren, men bidrog om muligt mere til retssagens succes.

En rolig og fredelig *generalforsamling* afholdtes den 9. OKTOBER. Bestyrelsen konstituerede sig umiddelbart efter generalforsamlingen således: Formand *Eigil Christensen*, næstformand *Møller-Jensen*, kasserer *Buhl*, administrator *Jørgen Jensen*, ordensmester *Andreas Boysen*.

Blandt eleverne er der stadig stor interesse for elevforeningen, men med lidt mere *aktiv* interesse vil de store aftener fra Eranias glansperiode sikkert snart opstå; her tænkes på den første tid efter Eranias genfødselse i 1944. *E. Christensen.*

Parti fra Tisso

Elevforeningen

Elevmødet lå i år i begyndelsen af september. Måske var det en af grundene til, at tilslutningen var noget mindre end sidste år, der ganske vist også var rekordår. Men mon ikke også den vellykkede februarsammenkomst havde sin andel heri? Det skal i al fald blive interessant at se, hvilke erfaringer vi vil gøre med årene. Målet må vel være at gøre de to fester så tilpas forskellige i form og indhold, så de hver for sig bliver uundværlige led ved bevarelsen og udbygningen af kammeratskabet.

Ved generalforsamlingen lørdag aften valgtes til dirigent Provst *Aage Stevns* fra Vrindsted-Tise (1923). I sin beretning mindedes formanden, redaktionssekretær *Hans Bagge*, *Tormod Jørgensen*, *Anders Dolleris* samt to tidligere elever, *Jens Buurgaard Nielsen* og *Bent Bønløkke Andersen*.

Om medlemstallet oplyste formanden, at det var 285 mod 273, en ret beskedent fremgang; alle medlemmerne må derfor arbejde for forøget tilgang til foreningen. Årsskriftet havde været stærkt hæmmet af papirrationeringen, men der var håb om, at det vilde gå bedre med det næste. Februarsammenkomsten var gået godt, ja, efter de faldne udtalelser fra mange sider, var den en stor succes. Det er derfor foreningens hensigt at fortsætte med disse sammenkomster. Gennem et par eksempler viste formanden, hvor uheldigt og upraktisk det er med foreningens dobbelt navn. Det er derfor bestyrelsens hensigt til næste generalforsamling at fremsætte forslag om slettelse af navnet *Erania* i foreningens navn. Til slut rettede formanden en tak til 25 års-jubilarene, fordi de var kommet og derved havde kastet ekstra glans over elevmødet. Da ingen ønskede ordet i tilslutning til formandens beretning, fik kassereren, kontorchef *Erling Petersen*, København, ordet. Han udtalte, at selv om regnskabet for første gang viste overskud, så var der ingen grund til overdreven optimisme; thi kun de frivillige bidrag havde muliggjort balance. Han vilde derfor gerne rette en tak til alle, som havde givet sådanne bidrag, og håbede samtidig, at andre vilde gøre ligeså. Et svagt punkt er iøvrigt de ret store kontingentrestancer; bestyrelsen har overvejet ved lejlighed at bede årsrepræsentanterne være dem behjælpelig med inddrivelse af disse. Det fremlagte regnskab var iøvrigt som følger:

Driftsregnskab for 1947-48

Indtægt:		Udgift:	
Kontingenter	1.239,25 Kr.	Sammenkomster	110,50 Kr.
Salg af Aarsskrifter	500,00 -	Aarsskrift	1.380,19 -
Indtægt v. Sammenkomster	100,00 -	Kuverter, Tryksager o. l.	175,06 -
Renter	1,97 -	Porto	71,83 -
Gaver	186,00 -	Gaver o. l.	25,00 -
		Diverse	53,51 -
		Øverskud	211,13 -
	<hr/>		<hr/>
	2.027,22 Kr.		2.027,22 Kr.

Status pr. 2. September 1948

Aktiver:		Passiver:	
Kassebeholdning	44,79 Kr.	Formue	315,50 Kr.
Girokonto	100,71 -		
Kontingentrestancer	170,00 -		
	<hr/>		<hr/>
	315,50 Kr.		315,50 Kr.

Foranstående regnskab har vi revideret og befundet rigtigt.

København, den 2. september 1948.

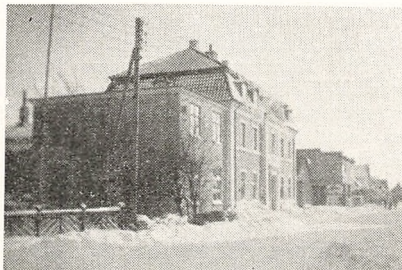
sign. *Poul Jensen*.

København, den 3. september 1948.

sign. *Erik Larsen*.

Bestyrelsesvalg. Efter tur afgik Hans Bagge og Esman Eriksen; blev genvalgt. På gr. a. travlhed, bl. a. med en guldmedailleafhandling, ønskede stud. theol. *Gerner Christensen* (42) at trække sig tilbage. I stedet for valgtes stud. polyt. *Uffe Bondebjerg Hansen* (47). Til bestyrelsessuppleanter genvalgtes læge *Alfred Fly*, Kerteminde, og nyvalgtes stud. jur. *Erling Grinder* (47). Revisorerne, adjunkt *Friman Jensen*, Nyborg, og Journalist *Dan O. Larsen*, genvalgtes.

Under eventuelt valgtes følgende ny årsrepræsentanter: 1921 lærer *Anders Moseholt*, 1932 konstruktør *F. J. Mathiasen*, 1939 cand. polit *J. J. Lindsten* og 1948 kontorist *Mogens Sandbjerg Nielsen*. De øvrige årsrepræsentanter er: 1932 *Alfred Fly*; 1923 *Åge Fjalland*; 1924 *Kaj Larsen*; 1925 *Erik Halager*; 1926 *Hans Chr. Nielsen*; 1927 *Erik Larsen*; 1928 *Kr. Kold Jensen*; 1929 *Aksel Knudsen*; 1930 *Dagmar Simonsen*; 1931 *P. Friman Jensen*; 1933 *Hvidtfeldt Rasmussen*; 1934 *Thomas Rørdam*; 1935 *Edv. Nielsen*; 1936 *Carl August Sørensen* og *Orla Juul Petersen*; 1937 *Johs. Jørgensen*; 1938 *Højer Jensen*; 1940 og 41 *O. Parbo*; 1942 *Sv. Christensen*; 1943 *Torben Hoyer*; 1944 *Peter Nøsvang*; 1945 *Henrik Stryg*; 1946 *Erik v. Massenbach* og *Reiner Bonløkke Andersen*; 1947 *Aage Jensen*.

Til medlemmerne!

Vi lovede i fjor, at elevskriftet skulle blive større og bedre, hvis papirsituationen tillod det. Det har den, og dette skrift er i hvert fald på flere sider end det foregående. Om kvaliteten må læserne dømme. Der er endvidere ofret betydeligt mere på billeder. En yderligere forbedring må forudsætte større medlemstilgang, idet forstander Monrad i øjeblikket må yde et tilskud på flere hundrede kroner blot for at få et skrift som dette ud, en ordning, vi ikke i det lange løb kan være bekendt. Jeg appellerer til alle: Læs medlemstlisten igennem! Send de kammerater, som du ikke finder der, en julehilsen med opfordring til at indmelde sig. Det kan ske ved henvendelse til et af bestyrelsens medlemmer.

I det forløbne år har forholdet mellem „Høng-Samfundet Erania“ og elevernes forening „Erانيا“ været under debat. Eleverne var ikke helt tilfreds med, at Høng-Samfundets generalforsamling tog så megen tid fra deres underholdning ved elevmødet. Vi må hertil svare, at Høng-Samfundet er startet på initiativ af „Erانيا“, og at stifterne fandt det naturligt, at der var den nøjest tænkelige samvirken mellem de to foreninger. Der var dem, som holdt på, at det skulle være een forening, eller at de to foreninger skulle have samme navn — et mere ejendommeligt end praktisk forslag. Vi i Høng-Samfundet vil fortsat gøre, hvad vi kan, for at bevare den nøjeste tilknytning mellem medlemmerne og skolen, også dens nuværende elever, og vi håber, at der i fællesskab kan findes en løsning, som bevirker, at de til gengæld får større interesse for at følge vort arbejde. Vi må prøve på at hjælpe „Erانيا“ med at skaffe talere og underholdning til dens møder. Hvis nogen tidligere medlemmer har eet eller andet, de mener at kunne hjælpe med, bedes de henvende sig til forstander Monrad eller til undertegnede.

Hans Bagge.

Medlemsliste

for Høng-Samfundet „Erانيا“ (pr. 1. November 1948)

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 3, København V. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Cand. mag. Esmann Eriksen, Nyvej 1, Høng.
Cand. mag. Inge Humlum, Kulbyvej, Høng.
Assistent ved D.g.U., cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.
Adjunkt Frede Jørgensen, Svingelen 4, Næstved.
Adjunkt Poul Nørreslet, Præstøvej 154, Næstved.
Cand. mag. Frk. Ellen Pihl, Møllevej 7, Høng.
Cand. mag. Chr. Ringgaard, Slagelsevej 10, Høng.
Adjunkt Frk. I. Sadderup, f., Sørensen, Egeskovvej 59, Fredericia.
Cand. mag. O. Ørnsnes Christensen, Høng Studenterkursus, Høng.

Elever:

- 1921 Overbliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
Læge Ejnar Larsen, Søllested, Lolland.
Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
Journalist Jack Petersen, Blangstrup pr. Turup.
- 1922 Prokurist Frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1⁴ tv., Kbhvn. F.
Fru Marie Dyhr, f. Christensen, „Højbo“, Laven St., Jylland.
Sygehuslæge Alfred Fly, Kertemind. (Livsvarigt Medlem.)
Kommunelærer Tage Halse, Livjærgergade 44, Kbhvn. Ø.
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.
Lærer, cand. jur. Julius Lavrsen, Skovsvinget 4, Middelfart.
Kommunelærerinde, Fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Møllehusvej 60¹, Roskilde.
Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidberg pr. Redsted.
Dr. phil. Christen Møller, Nitivej 13⁴, Kbhvn. F.
Bogholder Georg Nielsen, Lærtingehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Saaby.
- 1923 Adjunkt Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Cand. mag. Margot Jacobsen, Stadion Allé 26, Aarhus.
Journalist Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3 St. th., Valby.
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Glådsaxe, Søborg.
Adjunkt Thv. Nielsen, Tirsbækvej 9, Kbhvn., Vanløse.
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
Fru Paula Schibbye, f. Nielsen, Bülowvej 11³, Kbhvn. V.
Provst Aage Stevns, Vrendsted-Tise, Vendsyssel.

- 1924 Bogholder, Frk. Ebba Christensen, Herninggade 141, Kbhvn. Ø.
 Amtslæge, Dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.
 Knud Dahl Jensen, Aale, Jylland.
 Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Hersegade 22, Roskilde.
 Statsautoriseret Revisor Kaj Larsen, Ane Kathrinesvej 20, Kbhvn. F.
 Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Trunnevangen 5, Charlottenlund.
 Realskolelærer Sv. Johs. Nielsen, Torvet 2, Kalundborg.
 Læge Johs. Petersen, Brørup.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.
 Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Sædding, Esbjerg.
 Direktør Aage Henrichsen, Femø.
 Fru Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, Sølystvej 3C, Klampenborg.
 Dyrslæge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.
 Ove Heilmann Nøhr, Grønbjerg St., Jylland.
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
 Neal Nordland, f. Niels Petersen, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.
 Lagtingsmand, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.
- 1926 Lærer Niels Bergstedt, Sønderød pr. Ruds Vedby.
 Bibliotekar Mine Islev, Hørsholm.
 Lærerinde, cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Bælum.
 Fru Landsretssagfører Else Lind, f. Nordgaard, Hurup, Thy.
- 1927 Fru Marna Bruun Brøste, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.
 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou Hansen, Torvet 2, Sakskøbing.
 Fuldmægtig, cand. act. Erik Larsen, Aadalsvej 65², Kbhvn. F.
 Civilingeniør Johs. Roving, Vedstedvej 5, Valby.
- 1928 Overlærer, cand. mag. Folmer Andersen, Stadion Allé 25, Aarhus.
 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Henne.
 Kommuelærer Svend Aa. Jensen, Grønnegade 6, Herning.
 Dyrslæge Th. Møller Jensen, Odder.
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalleen 20, Slagelse.
 Tandlæge Bent Kring, Store Torv 6, Aarhus.
 Læge Jørgen Madsen, Gram.
 Amtsligningsinspektør Aksel Vigild, Englandsgade 45, Esbjerg.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, p. t. Indien.
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.
 Civilingeniør Th. Christensen, Vigerslevvej 41, Valby.
 Inspektør O. Møller Christiansen, Bøgevang 25, Virum, Lyngby.
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Asaa.
 Civilingeniør Aksel Knudsen, Nikolaivej 13, St. tv., Kbhvn. V.
 Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46², Kbhvn. K.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Klintegaarden 1², Aarhus.
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, P. Bangsvej 242¹, Kbhvn. F.
 Politifuldmægtig, cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg Politikammer, Sønderborg.
 Sekretær, cand. polit. Henning Normann, p. t. F.A.O., U.S.A.
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.
 Ekspeditionsssekretær, cand. jur., Fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12,
 Kbhvn. K.
 Dyrslæge Th. Sørensen, Sindal.
 Sekretær, cand. jur. Tyge Sørensen, Aalekistevej 76³, Vanløse.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 Fru Asta Hoff-Jørgensen, f. Juel, Juliane Mariesvej 32, Kbhvn. N.
 Adjunkt Peter Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.

- Dyrlæge Poul Toftegaard Jensen, Hadsten.
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Drosselvej 80, Kbhvn. F.
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Aabakkevej 48¹, Kbhvn. F.
- 1932 Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingsvej, 31A, Lyngby.
 Sekretær, cand. polit. Chr. Johansen, Flakholmen 25, Vanløse.
 Civilingeniør Henry Klostergaard, p. t. U.S.A.
 Pastor Halvdan Knudsen, p. t. U.S.A.
 Adjunkt Kaj Lundby, Statsskolen, Horsens.
 Konstruktor Federico J. Mathiasen, Amagerbrogade 6, Kbhvn. S.
 Adjunkt Tage Toft, Rolfsgade 127, Esbjerg.
- 1933 Sekretær Margrethe Haugaard, Sindssygehospitalet, Vedsted pr. Hviding.
 Realskolebestyrer Jørgen Bent Jørgensen, Ringe Realskole, Ringe.
 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Raadhustorvet 3, Randers.
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Nylandsvej 83³, Kbhvn. F.
 Journalist Kr. Hesselager Kristensen, Dagbladet „København“, St. Kongensgade 46, Kbhvn. K.
 Sekretær, cand. jur. Marie Mouritsen, Næstvedgade 28⁴, Kbhvn. Ø.
 Civilingeniør Karsten Munk, Ove Gjeddesgade 4, Aarhus.
 Cand. act. Else Nielsen, Jens Munksgade 14, Kbhvn. Ø.
 Civilingeniør N. Hvidtfeldt Rasmussen, Bogensegade 1, Kbhvn. Ø.
- 1934 Sekretær, cand. polit. David Munk, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.
 Cand. polit. Thomas Rørdam, „Købmandshvile“, Rungsted.
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49², Kbhvn. K.
- 1935 Kommuelærer Gunnar Brebøl, f. Nilsen, Jernbanevej 21, Holbæk.
 Cand. pharm. Thora Broholm, Dalum Apotek, Fruens Bøge.
 Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Nürnberggade 6³, Kbhvn. S.
 Organist Anders Jørgensen, Bellahøjvej 125, Kbhvn. F.
 Fængselslærer, cand. polit. Ebbe Munk, Faarhuslejren, Faarhus.
 Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Karl Nielsen, c/o LRS. Petersen, Grenaa.
 Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langaa.
 Læge Preben Bender Petersen, Amtssygehuset, Lemvig.
- 1936 Læge Ingrid Andersen, f. Jørgensen, Amtssygehuset, Ringsted.
 Dyrlæge J. Rasmus Andersen, Amtssygehuset, Ringsted.
 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Fjords Allé 17, Ringkøbing.
 Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Maglegaardsallé 57² th., Søborg.
 Disponent Arent P. W. Hertel, Kildevænget 2, Næstved.
 Civilingeniør Ejnar Larsen, Sorgenfrigaardsvej 84², Kgs. Lyngby.
 Læge Hans Aage Nielsen, Amtssygehusets kir. Afd., Viborg.
 Stud. mag. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
 Lærer Orla Juel Petersen, Uggerløse, Tølløse.
 Cand. mag. C. A. Sørensen, Jernbanegade 26, Tønder.
- 1937 Redaktionssekretær Vagn Fredens, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 Dommerfuldmægtig A. Grathe, Bakkevej 5, Svendborg.
 Sygeplejerske Inger Hork, Jacob Erlandsensgade 11, St. t., Kbhvn. Ø.
 Læge Niels Colding Jensen.
 Bankassistent Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.
 Læge, Frk. Grethe Pleen, Ingerslevgade 162, Kbhvn. V.
 Fru Grethe Schiørring, f. Møller, Klokkerstøbergade, Slagelse.
 Sagførerfuldmægtig K. West, Sjøllandsgade 6, Ringsted.
 Hjælpepræst, cand. theol. Ejvind Laursen Vig, Stilledal 35, St. til., Vanløse.
- 1938 Civilingeniør Evald Blach, Sct. Nicolajvej 20, St., Kbhvn. V.
 Fru Lise Haslund, Wagnersvej 4, Kbhvn. S.V.

- Arkitekt Olse Haslund, Wagnersvej 4, Kbn. S.V.
 Reklamechef Johs. Holst, Hovedgaden 113, Bagsværd.
 Landinspektør B. Jarly, Nordregøte, Færøerne.
 Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.
 Cand. mag. Olav Skovgaard Olsen, Duborgskolen, Flensborg.
 Sekretær, cand. jur. Erik Munck Thye, Sengeløse Central, Sengeløse.
- 1939 Stud. theol. Orla Christiansen, Borchs Kollegium, St. Kannikestræde, Kbhvn. K.
 Cand. polyt. Svend Hansen, Rebildvej 21, St., Kbhvn. F.
 Civilingeniør A. O. Haugaard, p. t. Kjerte pr. Aarup.
 Brygm. Peter Hermann, Dr. Olgasvej 70, Kbhvn. F.
 Jørgen Molt Ipsen, Hirtsholmene, Frederikshavn.
 Sekretær, cand. polit. Jens Jørgen Lindsten, Hostrups Have 31, St. th., Kbhvn. F.
- 1941 Frk. Agnete Andersen, Skelby, Herlufmagle.
 Fru Lis Blem, f. Castberg, Svinninge.
 Stud. jur. Arne Holst Hansen, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 32, Kbhvn. Ø.
 Civilingeniør Jens Johan Jensen, Østervang 51, Roskilde.
 Gdr. Hans Hansen Larsen, Lundby, Sydsjælland.
 Assistent Oluf Parbo, Parkvej 2, Roskilde.
 Kontorist Karen Randing, Lauravej 28², Valby.
 Lærer Palle Skov-Petersen, Ejnar Holbøllvej 7, Charlottenlund.
 Prokurist Byrge Trolle Sørensen, A/S Korsør Købmandsgaard, Korsør.
- 1942 Dyrslæge Herluf Bendtsen, Kløverprisvej 56, Hvidovre pr. Valby.
 Landmand Ib Herman Breitenstein, Store Gilsager, Ringsted.
 Stud. med. Jørgen Bundgaard, Lautrupgaard, Skovlunde.
 Stud. theol. Gerner Christensen, Studentergaarden, Kbhvn.
 Stud. tech. Svend Clement Christensen, Skov Allé 5, Fruens Bøge.
 Stud. polyt. Poul Gert Christoffersen, Jerslev Forskole, Jerslev.
 Dyrslægeassistent Kaj Dyhr, Gramrode, Jylland.
 Stud. med. vetr. Aage Hansen, Mylius Erichsens Allé 7, Hellerup.
 Johan Hansen, Nørrebrogade 58A³, Kbhvn. N.
 Forstassistent Laurits Hansen, Skovvej 20, Svendborg.
 Stud. pharm. Aage Ove Johnsen, Taarnvej 3, Køge.
 Maskinlærling Bent Kirkegaard, Grønnegade 17, Nykøbing M. (p. t. Sverige).
 Trafikassistent H. J. Søltoft, Kapslevej 64, Lyngby.
 Dyrslægeassistent Højriis Sørensen, Bjeverskov, Sjælland.
- 1943 Stud. med. vetr. Regnar Aagaard, Steenvinkelvej 3⁵ th., Kbhvn. V.
 Stud. polyt. Flemming Rønholt Hansen, Linnésgade 28² tv., Kbhvn. K.
 Lærerinde Elisabeth Hecht, Baldriansvej 21, Hellerup.
 Torben Høyer, Livjægergade 13¹, Kbhvn. Ø.
 Peter Kjærgaard, Assæt pr. Løgumkloster.
 Stud. med. Carl Krebs, Sønder Ringgade 8 St., Aarhus.
 Stud. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18¹, Kbhvn. K.
 Stud. polit. Frede Møller Larsen, c/o Kalkbrænder Møller Larsen, Balle Dj.
 Stud. arc. Henning Gøbel Larsen, Bregninge Skole, Eskebjerg.
 Stud. med. Erik Ledstrup, Webersgade 9 St. tv., Kbhvn. Ø.
 Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.
 Laboratorieassistent Annalise Nielsen, Apoteket, Nykøbing S.
 Stud. theol. Thorvald Nielsen, Bogensegade 5¹ tv., Kbhvn. Ø.
 Korrespondent Anton Pedersen, Sølvgade 96³ th., Kbhvn. K.
 Apotekermedhjælper Inge Holst Pedersen, Thorshavn Apotek, Færøerne.

- Stud. jur. Kaj Plejdrup, Høng Mejeri, Høng.
 Stud. med. Oluf Ejsing Søbye, Gdr. K. Søbye, Vonge.
 Stud. med. Harry Sørensen, Præsteskov pr. Skellebjerg.
 Højskolelærer Knud Verner Thygesen, Husmandsskolen, Tarup.
 Rejsesekretær J. D. Wolff, Nordborg, Als.
- 1944 Svend Aage Brander, Holtegade 6¹, Købhvn. N.
 Stud. med. Ingrid Bruun, c/o Slagterm. Bruun, Stenlille.
 Inge Frederiksen, Granhøjgaard, Birkerød.
 Stud. jur. Karen Gyldenkærne, Østed, Lejre.
 Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Østervang 51, Roskilde.
 Journalist Dan O. Larsen, p. t. Den danske Brigade i Tyskland.
 Bankassistent Paul Chr. Larsen, „Toftegaard“, Bjerre pr. St. Fuglede.
 Kontorist Peter Næsvang, Slagelse Valsemølle A/S, Slagelse.
 Maskinlærling Flemming Petersen, Vandel.
 Egon Nøhr Poulsen, Ll. Køgegaard, Køge.
 Kornet Arne Vagn Rasmussen, Milanovej 6³, Kbhvn. S.
 Stud. polyt. F. Schultz, Øresundsgade 91², Kbhvn. Ø.
 Stud. med. Niels Hedager Sørensen.
- 1945 Annegrethe Balslev, Tryden, Gelsted, Fyn.
 Stud. med. Fru Aase Buch, Gyldenlakvej 21 St., Kbhvn. S.
 Stud. polit. Leon Buch, Gyldenlakvej 21 St., Kbhvn. S.
 Stud. jur. Aage Berg Christensen, Skaanegade 4⁴ th., Kbhvn. S.
 Stud. odont. Bent Christensen, Præstøgade 6, Kbhvn. Ø.
 Stud. med. Jørgen Aagaard Hansen, Hingstedhus, Hillerød.
 Stud. med. vetr. Anders Holm, Andelsmejeriet, Vejen.
 Stud. jur. Hans Ove Jensen, Prinsesse Mariés Allé 5 St., Kbhvn. V.
 Stud. jur. Knud Jensen, Ndr. Frihavngade 68³, Kbhvn. Ø.
 Stud. jur. Mouritz D. Kjeldsen, c/o Manufakturhandler K., Mou.
 Stud. jur. Henning K. Kristensen, Hostrupshave 1⁴, Kbhvn. F.
 Landbrugsstuderende Jørgen Aksel Kristensen, Møllegaarden, Høng.
 Sekondløjtnant Asger E. Milholt, Rakelsvej 2¹ tv., Hellerup.
 Stud. jur. Ida Else Margrethe Olsen, Tjørnelunde, Høng.
 Stud. med. Jørgen Engberg Pallesen, Aabybro.
 Seminarieelev Frede Holm Petersen, Statsseminariet, Skaarup.
 Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Lille Køgegaard, Køge.
 Kontorist Lillian Karlskov Poulsen, Algade 30, Skelskør.
 Stud. jur. Poul Gyde Poulsen, Tjørnelunde, Høng.
 Frk. Jytte Schaltz, Handelsbanken, Kalundborg.
 Stud. jur. Henrik Rasmussen Stryg, c/o Gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre Alslev.
 Stud. polit. Niels Peter Vestergaard, p. t. Universitetet i Vancouver, Adr.: 4446-W,
 6th Avenue, Vancouver BC, Canada.
- 1946 Stud. jur. Reiner Bønløkke Andersen, Birkesig Kalkværk, Balle Dj.
 Sv. Ørbæk Andersen, Ørum, Djursland.
 Thomas Andersen, Kartoffelmelsfabrikken, Toftlund, Sønderjylland.
 Kornet Helmer Christensen, Sæby, Høng.
 Stud. mag. Frk. Inger Hansen, Karsholte, Dianalund.
 Frk. Kirsten Vibeke Hansen, Conradineslyst, Ruds Vedby.
 Stud. mag. Knud Hansen, Ruds Vedby.
 Frk. Tove Elise Hansen, Storegade, Asnæs.
 Harald Boye Jensen, Alstrup, Tranebjerg, Samsø.
 Stud. polit. Poul Jensen, Camilla Nielsensvej 34⁴, Kbhvn. F.
 Stud. theol. Johan Kristensen, Vældegaardsvej 23, Gentofte.
 Stud. theol. Bendt Larsen, Gaasebjerget 5, Gentofte.
 Frk. Didi Ruberg Larsen, c/o Musikdir. Larsen, Kalundborg.

- Frk. Kirstine Larsen, „Birkebæk“ pr. Haarby.
 Stud. polyt. Ove Madsen, Adolf Steens Allé 8, Kbhvn. V.
 Stud. jur. Erik v. Massenbach, Trautnersvej 18, Sorø.
 Jørgen Mau, Landskabsmaler V. Mau, Birkerød.
 Handelslærling Allan Nathansen, Rønnevej 4, Risskov.
 Sygeplejerske Birthe Nielsen, Kommunehospitalet, Kbhvn. K.
 Sygeplejeelev Inger Lise Nielsen, Kommunehospitalet, Kbhvn. K.
 Frk. Hanne Petersen, Nøddevænget 5, Lyngby.
 Postelev Kirsten Petersen, Posthuset, Næstved.
 Frk. Vera Rasmussen, Gæstgivergaarden, Haarby.
 Per Skar, Stevns Højskole, St. Heddinge.
 Lærerinde Betty Sørensen, Dortheasminde, Glejbjerg.
 Axel Villadsen, Lyskjær pr. Ørnhøj.
 Korrespondent Gerda Worm, Marbæk pr. Frederikssund.
- 1947 Bibliotekar Ruth Svensgaard, Landbiblioteket, Aabenraa.
 Julius Bidstrup, Kornetelev, Kronborg, Helsingør.
 Henry Bukh, Bryggersgade 3, Nykøbing M.
 Korrespondent Rita Sørensen Dylh, Ordrup, Faarevejle.
 Stud. med. (Aarhus) Jørgen Frostholm, Langelandsgade 201, Aarhus.
 Stud. jur. Erling Grinder, Margrethevej 1, Rungsted Kyst.
 Stud. jur. (Aarhus) Arne Ejvind Hansen, Aarestrup, Skørping.
 Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgaarden“, Grevinge.
 Stud. med. vetr. Jørgen Hansen, Brandes Allé 8³, Kbhvn. F.
 Seminarieelev Ove Pyndt Hansen, Jonstrup Seminarium.
 Stud. odont. Sv. Aa. Nord Hansen, Holmbladsvænge 2³, Kbhvn. S.
 Stud. polyt. Uffe Bondebjerg Hansen, C. F. Richsvej 53, Kbhvn. F.
 Stud. mag. Fru Grete Nielsen, f. Jacobsen, Fortunavej 22 St. tv., Kbhvn. S.V.
 Stud. oecon. (Aarhus) Aage Jensen, Koll. II, Nr. 61, Universitetsparken, Aarhus.
 Erik Truels Højbye Jensen, Sdr. Strandvej 16, Helsingør.
 Sv. Truels Højbye Jensen, Sdr. Strandvej 16, Helsingør.
 Stud. med. Herman Krogsgaard Jensen, Helligkilde, Hvidbjerg, Thyholm.
 Stud. polit. Vilmar Joensen.
 Birger Nordsted Jørgensen, c/o Læge C. Jørgensen, Menstrup, Hyllinge.
 Frk. Bodil Valentin Petersen, Gulkløvervej 4, Kbhvn. N.V.
 Arkæologistuderende Ulla Kiilsgaard, Vennemindevej 22, Kbhvn. Ø.
 Stud. mag. Gunnar Larsen, Sønder Boulevard 124⁴, Kbhvn. V.
 Stud. med. Jørgen Larsen, Kløverprisvej 32, Hvidovre, Valby.
 Frk. Ruth Laursen, Ruggaardsvej 16², Odense.
 Journalist Thorkild Thyge Madsen, Vallekilde, Hørve.
 Stud. oecon. Bjørn Momsen, Skovlyst, Brørup.
 Frk. Bente Møller, Tinggade 1, Ringsted.
 Fru Else Nathansen, f. Branning, Hundested St.
 Kontorist (stud. mag.) Jytte Nielsen, Stationsvej 4, Hjallesø.
 Lærerinde (Vikar) Birgit Odgaard, Tersløse pr. Dianalund.
 Kornet Vagn Olsen, Hover pr. Tarm.
 Forvalter Aage Damborg Petersen, Lyngø Eskildstrup, Sorø.
 Laboratorieassistent Asta Fog Petersen, St. Mikkelsgade 24², Slagelse.
 Jørgen Greve Petersen, Slotsmøllen, Tranekjær.
 Kaj Petersen, Forstanderhjemmet, Himmelev, Roskilde.
 Eigil Rechnagel, Apoteket, Brørup.
 Stud. med. (Aarhus) Ole Romme, Tammerisvej 22, Risskov, Aarhus.
 Birthe Saabye, Lindegade 1, Kalundborg.
 Esther Spaabæk, Spaabæk, Ørnhøj.
 Rasmus Sørensen, Thorshavnsgade 14⁴, Kbhvn. S.

- Korrespondentelev Kristine Thusholt, „Aspargesgaarden“, Faarevejle.
 Mogens Wester, „Køkkenhøjgaard“, Døjringe.
 Stud. mag. Torben Østerlund, Aalborggade 16⁴, Aarhus.
- 1948 Søkadetaspirant Gert Andersen, Jernbanestationen, Skellebjerg.
 Birgit Arevad, Farre Skole, Farre.
 Henrik T. Berg, Holsted (Soldat).
 Stud. med. Werner Blomhøj, Hovedgaden, Høng.
 Discipel Ebbe Brandstrup, Rudkøbing Apotek, Rudkøbing.
 Sekretær Henning Carlsen, Lindeallé 2, Hasseris, Aalborg.
 Husassistent Anna Ølgaard Christensen, Strellev pr. Ølgod.
 Knud Drevsen, Biblioteket, Vejen.
 Stud. med. Arne Espensen, Søby, Landet pr. Svendborg.
 Ivy Frederiksen, Biografen, Skørping (p. t. Svejts).
 Student Kurt G. Hansen, Ulrikkenborg Allé 21, Kgs. Lyngby.
 Stud. polyt. Peter Hjorth, Starholm pr. Hulsig.
 Kontorist Inger Jensen, Elmegade 12, Kalundborg.
 Jeppe Jensen, Hammershøj, Jylland (Garder).
 Stud. med. Poul Erik Jensen, Holbækvej 45, Kalundborg.
 Stud. med. Henning Johansen, Odinsvej, Høng.
 Stud. jur. H. Chr. Kolstrup, Rosendal, Randers.
 Husassistent, Student Else Lykkeskov, Vestervang, Dianalund.
 Aage Boisen Møller, Rødkilde Højskole, Stege (Soldat).
 Stud. jur. K. Kousgaard Nielsen, Fasanhaven 29, Gentofte.
 Kristian Nielsen, „Eghøjgaard“ pr. Kirke Saaby (Soldat).
 Stud. jur. Mogens Sandbjerg Nielsen, Aalekistevej 112 B², Vanløse.
 Konstabel Ole Schønning Nielsen, Bredetved pr. Holbæk.
 Stud. polyt. Gorm Petersen, Pandum Hovedgaard, Nibe.
 Gunnar Petersen, Sølvagergaard, Tersløse, Dianalund.
 Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Lunderød pr. Tølløse.
 Harry V. Rasmussen, Abildøre pr. Braade.
 Jørgen Samson, Svinninge.
 Kontorist Anna Lisa Wasmaier, St. Mortensgade 5, Næstved.
- Husholdningselev Else Abildgaard, c/o Landsretssagf. Abildgaard, Skern.
 Landmand Jørgen Højbjerg, Brangstrup pr. Rudme.
 Bankelev Sv. Valter Larsen, Gl. Torv 3, Slagelse.
 Carl Berner Olsen, Falckstationen, Korsør.
 Jens Tidemann, c/o Fru Robert Andersen, Østbanegade 13¹, Kbhvn. Ø.
 Kontorist Peter Rask, c/o Lindholm & Rejr, Postboks 243, Aalborg.

Man vil i Medlemslisten finde enkelte Medlemmer angivet uden Adresse. Det drejer sig da om Medlemmer, om hvilket vi véd, at de har ændret Adressen, men hvor den ny Adresse ikke er kendt. Vi vil være taknemmelig for, hvis en eller anden, som kender Adressen, vil skrive den til os.

MEDDELELSER

Oplag: 625 Eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af Maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktionen: Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Redaktionssekretær Hans Bagge, Fuldmægtig, cand. polit. I. Munk og stud. art. Eigil Christensen.

Elevmøde: Lørdag Aften den 3. September og Søndag den 4. September 1949.

Fastelavnssammenkomst i København: Lørdag den 26. Februar. Nærmere Meddelelse udsendes.

Generalforsamling: Lørdag den 3. September 1949 paa Skolen.

Kontingent: 4 Kr. aarlig. Benyt vedlagte Girokort. Giro 65046. NB. Kontingenter, der ikke er indkommet senest 1. Februar 1949, opkræves pr. Post.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 14, Slagelse. Telefon 1354 og 2202.

Kasserer: Kontorchef, cand. polit. Erling Petersen, Aabakkevej 48, København F. Telefon Damsø 5224u.

Sekretær: Cand. mag. Esman Eriksen, Nyvej 1, Høng. Telefon 156.

*Anbefal Foreningen til de Klasse- og Skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!
Husk at melde Adresseforandring til Sekretæren.*